

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ

NOVEMBER 2016

No. 7

ΤΑ ΚΟΡΟΪΔΑ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ

ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΑΡΜΑΡΙΔΗ

Δημοσιογράφος και συγγραφέας. Με την επαγγελματική ιδιότητα του δημοσιογράφου ξεκίνησε από το ελεύθερο ρεπορτάζ σε εφημερίδες και λαϊκά περιοδικά ποικίλης ύλης, κυρίως κρατώντας σταθερές στήλες. Πέρασε από όλα τα στάδια της δημοσιογραφικής ιεραρχίας κι ολοκλήρωσε τη δημοσιογραφική του καριέρα ως διευθυντής στην εφημερίδα "Ακρόπολις" έχοντας κάνει καριέρα και σε αντίστοιχες θέσεις του περιοδικού τύπου.

Κυρίως, όμως, υπήρξε συγγραφέας παντός καιρού και είδους. Είναι ένας από τους πολυγραφότερους συγγραφείς στον χώρο της λαϊκής λογοτεχνίας και όχι μόνον αυτής. Θα πρέπει να έχει γράψει για τα πάντα και σε ποιοτικές ποσότητες.... Παιδικά αναγνώσματα σε φυλλάδια όντας ένας από τους βασικότερους συντελεστές, ώστε η εικοσαετία 1950-1970 να θεωρείται ως ο

"Χρυσός Αιώνας" της παιδικής λαϊκής λογοτεχνίας. Σε αυτό το πεδίο υπέγραψε είτε με το όνομά του, είτε με διάφορα ψευδώνυμα περισσότερους από 15 τίτλους στα διάφορα είδη (αστυνομικά, γουέστερν, ζούγκλας, επιστημονικής φαντασίας, αθλητικά, εποχής, δηλαδή ιστορικού περιεχομένου, στήλες σε διάφορα περιοδικά με εύθυμους τύπους).

Κορυφαία από αυτά τα αναγνώσματά του, σταθμοί στα παιδικά φυλλάδια με χρονολογική σειρά ήταν το ποδοσφαιρικού περιεχομένου "Γκρέκο", το πρώτο και πλέον μακρόβιο ανάγνωσμα αυτού του είδους και ο "Μικρός Κάουμπου" του οποίου περιπέτειες υπέγραψε σε περισσότερα από 250 τεύχη, ξεχωρίζοντας τις διάφορες επανεκδόσεις του.

Την λογοτεχνική του καριέρα την ξεκίνησε ουσιαστικά με την ανάδειξή του σε πρώτο νικητή σε ποιητικό διαγωνισμό του περιοδικού "Ελληνόπουλο" το 1948 σε ηλικία 18 χρονών. Επίσημα, όμως, στον συγγραφικό χώρο τον κέρδισε επαγγελματικά η συγγραφή σε μόνιμη βιοποριστική βάση η συγγραφή λαϊκών αναγνώσμάτων, με την οποία ασχολήθηκε παράλληλα ασκώντας και το δημοσιογραφικό επάγγελμα..

Η υπογραφή του άρχισε να γίνεται γνωστή, όταν από το 1955 πρώτα στη "Μάσκα" και κατόπιν στη "Μασκούλα" ανέλαβε κατ' αποκλειστικότητα να γράφει περιπέτειες του Λέμυ Κώσσιον, ερήμην αυθεντικών πρωτοτύπων του συγγραφέα-δημιουργού του χαρακτήρα, Πήτερ Τσέιν!

Μεταξύ 1958 και 1964 συνεργάστηκε με τις Εκδόσεις "Μικρός Ήρωας", για λογαριασμό των οποίων υπέγραψε 11 τίτλους, από τους οποίους οι επτά σε φυλλάδια με τον "Γκρέκο" να αναδεικνύεται ως ένα από τα εμβληματικά περιοδικά του οίκου. Πριν και μετά τη συνεργασία του με τις εκδόσεις "Μικρός Ήρωας" εκτός από τη συγγραφική του απασχόληση κατείχε θέση αρχισυντάκτη σε δυο παιδικά περιοδικά ποικίλης ύλης στον "Μικρό Εξερευνητή" και στο "Μπράβο" αντίστοιχα.

Ο τελευταίος σταθμός του στο παιδικό φυλλάδιο ήταν και ο πιο μακροχρόνιος. Πρόκειται για τη συγγραφή περιπετειών του "Μικρού Καουμπόυ" για λογαριασμό των εκδόσεων "Μονόκερος" των Ανδρέοπουλου-Ραμπατζή.

Εξι βιβλία συμπληρώνουν την εργογραφία του Γ. Μαρμαρίδη. Τα τέσσερα από αυτά είναι προϊόν δημοσιογραφικής έρευνας. Τρεις βιογραφίες (για τους Χαρ. Φλωράκη, Γιώργο Μπουλούκο και Παύλο Μπακογιάννη), ένα χρονικό (Χρυσό Σμήνος) και δυο για παιδικό αναγνωστικό κοινό: η βυζαντινή μυθιστοριογραφία "Καλλίνικος", που είχε δημοσιευτεί σε συνέχειες στο περιοδικό "Μπράβο" και "Τα κορόιδα οι αρχαίοι", οποίο πιο κάτω παρουσιάζεται αναλυτικά.

Τον Ιούνιο του 2006, λίγους μήνες πριν "φύγει" και ο Μαρμαρίδης στα τέλη Δεκεμβρίου της ίδιας χρονιάς τιμήθηκε με αναμνηστική πλακέτα από τις εκδόσεις "Περιοδικός Τύπος" για τη συμβολή και προσφορά του στην παιδική λαϊκή λογοτεχνία.

Τέλος, ο Γιώργος Μαρμαρίδης, όσο γνωστός είναι στους αναγνώστες των παιδικών αναγνώσμάτων, άλλο τόσο γνωστός ήταν και στον χώρο του Αθλητισμού. Συγκεκριμένα σε αυτόν της Σκοποβολής, όπου ως αθλητής του Παναθηναϊκού είχε υπάρξει πρωταθλητής Ελλάδος σε αγωνίσματα πιστολιού, είχε ανανεώσει αρκετές φορές τα σχετικά πανελλήνια ρεκόρ και είχε υπάρξει και μέλος της Εθνικής ομάδος στη Σκοποβολή, έχοντας μάλιστα συμμετάσχει και στην Ολυμπιάδα της Ρώμης το 1960.

ΤΑ ΚΟΡΟΪΔΑ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ είναι σειρά από σύντομα αφηγήματα με συνέχεια το ένα με το άλλο. Το ύφος τους είναι διασκεδαστικό, ευθυμογραφικά -- "σατυρικά", τα χαρακτηρίζει ο συγγραφέας τους) με θέματα από την ελληνική μυθολογία. Η απόδοση των μυθολογικών "γεγονότων", ως θεωρηθεί ελεύθερη έως αυθαίρετη με κύριο στόχο να προκαλέσει ευθυμία και όχι να καταγράψει με ακρίβεια μυθολογία και μύθους, που προηγήθηκαν της ιστορίας.

Ο βασικός άξονας της αφήγησης είναι η... "εκπαιδευτική" διήγηση των μυθολογικών συμβάντων του Έλληνα Α' γενάρχη των Ελλήνων (εδώ των Αθηναίων) στον γιο του τον Έλληνα Β' προκειμένου να τον διαδεχτεί επόχια στον θρόνο. Οι διανθισμένες περιγραφές με το σουρεάλα χιούμορ του Μαρμαρίδη, είναι το αυθόρμητο και καλοπροαίρετο συγχωροχάρτι, για τις όποιες παρεμβάσεις και αυθαιρεσίες του συγγραφέα.

Στην πρώτη τους μορφή δημοσιεύθηκαν σε 74 εβδομαδιαίες συνέχειες στο περιοδικό "Φαντασία" το 1960. Αναθεωρήθηκαν και προστέθηκε ένα ακόμα κεφάλαιο, το πέμπτο και εκδόθηκαν σε πρώτη έκδοση με μορφή βιβλίου το 1978 (και κάπου 20 χρόνια μετά, σε δεύτερη έκδοση, από άλλον εκδότη).

Στην ανάρτησή μας έχει γίνει επιλογή από το πρώτο κεφάλαιο και μέρους από το δεύτερο σε εικονογράφηση του Δημήτρη Αντωνόπουλου, που είχε κάνει τα σκίτσα της σειράς και στο περιοδικό...

Ευελπιστώντας να παρουσιάσουμε και άλλες επιλογές από το ίδιο αυτό βιβλίο προσεχώς, σας ευχόμαστε καλή... διασκέδαση!

Πρόλογος

Η ΤΑΝ ένα όροπέδιο καταμεσής στην 'Ασία. Τό είχαν ονοματίσει Παμίρ. 'Η λέξη αυτή 'τανε σύνθετη, από τό «πα» και τό «μιρ». Δυστυχώς δέν μαθεύτηκε ως τά σήμερα τί πήγαινε νά πεί ξεχωριστά ή καθεμιά τους. Κι οί δυό μαζί όμως έννοοῦσαν τό όροπέδιο και γι αυτό οί άνθρωποι πού τό κατοικοῦσαν ήταν εύχαριστημένοι και ζεσταίναν τίς κοιλιές τους στόν ήλιο, ξαπλωμένοι ανάσκελα.

Ζοῦσαν ζωή χαρισάμενη. Τάχανε όλα και δέν τούς ἔλειπε τίποτα: Τά γλέντια, τά φαγοπότια, τούς χορούς, τά κυνήγια, τίς αγάπες τους μέ τό τσουβάλι λόγω πού οί κυρίες είχανε δωδεκάτη νυχτερινή περί τοῦ τί θέλει νά πεί τό «ἄχι» – κι ὁ,τι ἄλλο θάνει ὁ νοῦς σου ἔξον ἀπό «Μερσεντές» – τζάγκουαρ είχανε ἀλλά μέ τέσσερα πόδια ἀντίς ρόδες.*

Κεῖ πάνω, λένε οί ιστορικοί, «είχανε μαζευτεῖ οί ἀριότες τῶν φυλῶν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους» – ὁ ἀρχηγός θάχε φωνάξει κατάλογο και δέν ἔλειπε καμμιά. Καταφχαριστημένος μάλιστα μέ τήν ἀπαρτία πήρε ἀπόφαση νά βγά-νει τόν πανηγυρικό τῆς ἡμέρας και μούγκρισε – ἔτσι μιλάγανε τότε – τά ἔξης:

–Εἶμαι εὐτυχής πού βλέπω τέτοια μεγαλειώδη συγκέντρωση. Οὐδέποτε στό μέλλον – στήν ἐποχή του οί ἀρχηγοί μιλοῦσαν μόνο γιά τό μέλλον ἐπειδή δέν ὑπῆρχε παρελθόν – οὐδέποτε στό μέλλον ξανάγινε τέτοια συγκέντρωση σέ ὄγκο, σέ πάθος και σέ εὐγένεια.

'Η λέξη «εὐγένεια» ήταν ἐπίσης σύνθετη και δαύτη, ἀπό τό «εὐ» και τό «γένεια», λόγω πού οί ἀρσενικοί είχανε γενειάδες μέχρι τόν ἀφαλό και μόνο αὐτοί μετράγανε στόν καιρό τους σάν ἄτομα. Τρώγανε μέ τά δάχτυλα, ρουφάγανε τό νερό ἀπό τίς πηγές στή χούφτα τους και δέν δίνανε σεντζίζιμο γιά τούς κακοῦς τρόπους ἐξ αἰτίας πού δέν είχαν κυκλοφορήσει ἀκόμα οί καλοί. Κι ὅταν κανένας Ρωμαῖος τοῦ τότε, νά πούμε, ἔκοβε τήν 'Ιουλιέτα του νά μπανιαρίζεται στόν καταρράκτη, τῆς ἔκανε γιούργια μέ τό ρόπαλο ἀνά χείρας, τῆς ἄστραβε μιά στό δοξαπατρί και τήν ἔσερνε στή σπηλιά του γιά νά τή συνεφέρῃ κι ἔτσι ἀρχινίζαν ὄλοι ἀνεξερέτως οί μεγάλοι ἔρωτες – καθώς και μικροί, ἀναλόγως τό ρόπαλο.

* Τά τζάγκουαρ είναι θηρία τῆς 'Αμερικανικῆς ἠπείρου ἀλλά τότε δέν τό ἔβλεπε και καθόσανε στήν 'Ασία.

- 'Η νίκη είναι δική μας! τέλειωσε ό άρχηγός τόν πανηγυρικό του και σκούξαν όλ' οί ρέστοι ρυθμικά:

- Τή Δευ-τέρα - άρ-χηγός! Τή Δευ-τέρα - άρ-χηγός!

- Καί τώρα μήπως τ' είμαι, χαραμοφάδες; τσατίστηκ' εκείνος, γιατί είχε συμπέσει νάναί άκριβώς περίπτωση ίδια μέ του Καραμανλή

'Εδω όμως πρέπει νά πούμε ότι, άναμεταξύ στους άλλους άρχηγούς των άριστων φυλών του άνθρωπίνου γένους, πού χάσκανε μέ τή ρητορία του, ήτανε κι ένας τύπος, καλό παιδί, μόνο λιγάκι εύέξαπτος και σαματατζής, ό 'Έλληνας ό Σημιτόπουλος μέ τ' όνομα - γιατί όλους πού κοπροσκυλάγανε στό Παμίρ τούς λέγανε Σημίτες κι αυτό τό έπωνυμο φοριώτανε πολύ, στόν καιρό του, μεταξύ τής ψηλής άριστοκρατίας.

- 'Αρχηγέ, φώναξ' ό Σημιτόπουλος ά δέ σου κάνει κέφι νάσαι άρχηγός τή Δευτέρα, γίνουμ' έγώ!

'Ο άλλος όμως σκαμπάνεβασε τίς χεροῦκλες του άπό τόν βράχο πού ήτανε σκαρφλωμένος κι οί ύπήκοοί του μπαγαλώσαν τόν 'Έλληνα μέχρι πού να άνοιγοκλείσεις τά βλέφαρα.

Σκαρώσανε τότε μία δίκη ιστορική μέ τόν Σημιτόπουλο κατηγορούμενο γιά άνατρεπτική δράση. Πέσανε όμως σέ μεγάλη άμηχανία τί άπόφαση νά παίρνανε, λόγω πού δέν ύπαρχε προηγούμενο. Ξύνανε τίς κοῦτρες του οί δικαστές κι όπως είχανε και νυχάρες ξεγυρισμένες έπεφτε όλόκληρα κομματάκια ή λέρα, σάν όταν ξύνεις σοβαντισμένο γιαπί.

Πλάι στόν πρόεδρο καθότανε σέ πολύ προκλητική στάση μία νεολιθική κυρία και τόν έμπόδιζε νά κατεβάσει ίδέες - ώσπου, στό τέλος, τής τραβάει μία μπουνιά και τήν πέταξε πίσω άπό τό γκωνάρι πού είχε γιά πολυθρόνα. 'Αναμμένος άκόμα μετά - γιατί στό βάθος προτιμούσε τήν κυρία άπό τό προεδρικό πρότεινε νά έξορίσουν τόν 'Έλληνα άπό τό Παμίρ μαζί μέ τή φυλή του.

Καταχαρήκανε όλοι. Μάλιστα ένας άρχισε άπό τόν πολύ ένθουσιασμό νά χτυπάει τά κουλά του μεταξύ τους χωρίς νά πάει καθόλου ό νοῦς του πώς είχε έφεύρει τά παλαμάκια.

Δώσανε τρία μερόνυχτα διορία του 'Έλληνα νά τούς άδειάσει τή γωνιά. Τήν πρώτη νύχτα δέν έκλεισε μάτι δαῦτος άπό τήν τσαντίλα. Λογάριαζε μάλλον νά υποβάλει έφεση μήπως και τά κατάφερνε νά κερδίσει χρόνο μέ τή γραφειοκρατία λόγω πού αυτή προϋπήρχε άπό τά παλαμάκια - άλλά πάνω στην ώρα πετάχτηκε άπόνα δυνατό κρότο.

Είχε δέν είχε φέξει.

'Ο 'Έλληνας έτρεξ' έξω και είδε πώς τούχαν άδειάσει τήν έφημερίδα του - κι εύτυχώς πού είχε πέσει μέ τά γράμματα πρós τά πάνω, άλλοίως άκόμα θά προσπαθούσε νά τήν άναποδογυρίσει γιά νά τή διαβάσει. Τά μάτια του πέσανε κατ' εύθειαν στά «ένοικιάζεται» πού τά άποτελούσαν μία άγγελία, ή έξής:

«Νοικιάζεται χώρα εύάερη και εύήλια, άνατολικομεσημβρινή, μέ πλούσια ρυμοτομία γιά κασιόκια και μουλάρια, μέ πληθος πεδιάδων καταλλήλων γιά καλλιέργεια, μέ έπιβλητικό βουνό πρώτης τάξεως γιά κατοικία Θεών, μέ δεκάδες μικρά και μεγάλα νησιά γιά βοηθητικούς χώρους, χώρα ή όποία,

Ένεκα κυρίως ή γεωγραφική της θέση, πρόκειται να παίξει πρωτεύοντα ρόλο στην ιστορία της ανθρωπότητας. Τό νοίκι θάναι στην άρχή έντελώς δωρεάν, στη συνέχεια όμως θά τό πληρώνουν πολύ άκριβά οί κάτοικοί της. 'Ακριβής γεωγραφική θέση, μήκος τόσο καί πλάτος παρά κάτι».

Ό Έλληνας φώναξε μέ πραχτικό πνεύμα:

— Κι είχα μία φαγούρα ά θά πληρώνουν τό νοίκι οί απόγονοί μας ή όχι! μία φορά έγώ κι ή φυλή μου θά τήν άράξουμε στό δωρεάν καί θά τρώμε καί κανά ψαρικό στό φινάλε πού δώ πάνω δέν ύπάρχει λέπι.

Κι 'δράχνει ένα βουβαλίσιο κέρατο κι άρχίζει νά σφυριζει φάλτσα.

Μαζεύτηκαν καμμία διακοσοπεννηταριά Ξυπόλητοι μέ ρόπαλα γεμάτα άγκίθες. Μπήκε μπροστά έλόγου του κι έπιασαν νά κατηφορίζουν τό Παμύρ τραγουδώντας Θούρια. Είχαν νά κάνουν δρόμο καί δρόμο αλλά ό Σημιτόπουλος δέν ήταν από κείνους πού τό βάζουν εύκολα κάτω. "Άσε πούξερε κι ένα περιδρομο κόλπα γιά νά μή χάνει τόν προσανατολισμό του: Σάλιωνε τό δάχτυλο γιά νά δεί από πού φύσαγε, διάβαζε τ' άστρα τίς νύχτες — όταν είχε — καταλάβαινε πού πέφτει ό βορριάς από τήν κλίση τών δέντρων κι άλλα τέτοια. Οί δικοί του όμως, πού τόν άκολουθοϋσαν, δέν σκάμπαζαν τά τρία κακά της μοίρας τους — ώρισμένοι μάλιστα' από δαύτους ούτε τά δύο.

Βλαστημούσαν άγρια — τό μόνο πού δέν πιανόντουσαν — γκρινιάζαν γιά τά πόδια τους πού είχαν γεμίσει κάλους κάτω άπ' τήν πατοϋσα, άλλοι κρυώναν κι άλλοι ζεσταινόντουστε, τά μωρά κλαίγανε καί τσιρίζανε, οί κυρίες άρχισανε καί πέφτανε τέζα άνευ ροπαλιά καί, γενικώς όλοι, σέ κάθε βοσκοτόπι πού συναντοϋσαν, τοϋ λέγαν νά σταθοϋν καί νά κάνουν εκεί τήν Έλλάδα. "Ωσπου, στό φινάλε, ό Έλληνας δέν βαστάχτηκε κι άνοιξε καί μερικά κεφάλια γιά νά επιβάλει τή γνώμη του μέ δημοκρατικό τρόπο.

"Έχτοτε οί ταραξίες τό βούλωσαν καί, καμμία φορά, μετά 'πό χρόνια πορεία, φτάσαν σ' έτούτον έδώ τόν τόπο πού κατοικοϋμ' έμεις σήμερα κι έκαναν άθλα επί άθλων, πού θά τά εξιστορήσουμε κι αυτά μέ τή σειρά τους.

Ὁ γιός τοῦ Σημιτόπουλου

ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ ὁ Σημιτόπουλος κι ὁ κοιλαράς φτάσανε καμμιὰ δόση στήν Ἀθήνα. Κι ὅταν φτάσανε, οἱ ρέστοι εἶχανε πάει πρὶν ἀπ' αὐτούς κι εἶχανε καπαρώσει ἀπόνα σπίτι καθέννας καί περισσεύσανε ἀκόμα πολ- λά, γιατί οἱ μυθικοὶ Ἀθηναῖοι ἦσαντε πολύ περισσότεροι ἀπὸ κείνη τῆ χούφτα τούς Ξυπόλητους Σημίτες.

Ἐννοεῖς αὐτό τό πράμα δέν σκότισε κανένα ἔνεκα πού ἔχει ἀποδειχτεῖ ἱστορικῶς ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ἀνθρώποι κάνανε παιδιὰ κι ἔτσι, μέ τόν καιρό, ὄχι μονάχα κατοικήθησαν ὅλα τά σπίτια τῆς Ἀθήνας ἀλλά δέν τούς χωράγανε κιάλας.

Θά δοῦμε ὅμως πῶς γίνανε ὅλ' αὐτά καί τί ἀκολούθησε κατόπι.

Πρὸς τό παρόν ὁ Σημιτόπουλος μάγκωσε τό βουβαλίσιο κέρατο καί θάρεσε συγκέντρωση στήν Πνύκα.

Μαζεύτηκαν στή στιγμή οἱ Ξυπόλητοι, ξεφωνίζοντας καί χοροπηδώντας σάν παιδιὰ 'πὸ τῆ χαρά τους. Εἶχανε παλαβῶσει μέ τά θάματα πού βλέπανε ὀλόγυρα κι ὁ ἕνας διηγότανε τ' ἄλλουνοῦ, τί μυστήρια πράματα εἶχε βρεῖ μέσ στήν «σπηλιά» του. Κοντολογῆς σοῦ δίνανε τήν ἐντύπωση πῶς ἦσαντε ὅλοι τρόφιμοι κανενοῦ τρελλοκομείου καί τούς εἶχανε δώσει ἀπὸ μιά κλωτσιὰ καί τούς ξαμολήσανε.

Ὅταν ὅμως ὁ Ἕλληνας ἀνέβηκε σ' ἕνα τετράγωνο γκωνάρι καί σκαμπανέ- βασε τῆ χερούκλα σκάσανε ὅλοι τους.

– Ρέ σεῖς, τούς φώναξε ὁ Σημιτόπουλος, τά σπουδαῖα γεγονότα θά ἀρχινέ- ψουε ἀπὸ αὔριο, ἔτσι καί σκάσει ὁ ἥλιος. Γιά σήμερα, δυό πράματα μονάχα νά μάθετε: Πρῶτο, τί ὁδὸ καί ἀριθμὸ μένει καθέννας σας καί, δεῦτερο, πῶς ὁ κοιλαράς ἀπὸ δῶ εἶναι ὁ καινούργιος μου γραμματικός καί συμβουλάτορας.

– Μά ἐγὼ ἀρχηγέ, δέν ξέρω γράμματα, ψέλλισε ὁ δόλιος ὁ κουτσοδόντης.

– Θά μάθεις, φαφούτη! Τί πᾶ νά πῆ δέν ξέρεις; Ξέρεις κανένανε νά γεννή- θηκε μαθημένος; Καί νά μὴ μέ ξαναπεῖς «ἀρχηγό», οὔτ' ἐσύ οὔτε κανέννας ἄλλος! Ἀπὸ δῶ καί πέρα θά μέ λέτε βασιλιά. Μπήκες;

– Naί, ἀρχηγέ! Ἀπὸ δῶ καί πέρα θά σέ λέμε βασιλιά!

Μερικοί ύπηκοοι του ΄Ελληνα πήγανε νά γελάσουνε μουλωχτά αλλά τούς έρριξε ένα τέτοιο βλέμμα, πού μουγκαθήκανε πανιασμένοι.

- Βασιλιά, ρέ - όχι βαθιλιιά! έσκουξε. Πές το!

- Βα... βαθιλιιά, άρχηγέ!

-΄Α στό δαίμονα! ΄Από αύριο θά σās συγυρίσω όλους σας. ΄Αστε τώρα νά λουφάξετε, θρυχήθηκε ό Σημιτόπουλος.

Κάνανε νά φύγουν αλλά ξανασήκωσε τή χερούκλα καί τούς άφησε στόν τόπο:

- Ξέχασα νά ρωτήσω: Ποιός έφτασε πρώτος στην ΄Αθήνα;

- Εγώ άρχηγέ! τσίριξε περήφανος ό τσίχλας κι έκαν΄ ένα βήμα μπρός.

- Τόν κακό σου τό φλάσκο! ούρλιαξε ό ΄Ελληνας. Δέν είπα, μωρέ, νά τό κόψετε τό «άρχηγέ»;

- Μά... μάλιστα, βασιλιά μου!

-΄Ετσι, ώστε ήρθες πρώτος. Καί ποιό σπίτι διάλεξες;

-΄Εκείνο κεί μέ τά τέσσερα μακρυνάρια καί τics γαρνιτούρες στό έμπα! κι έδειξε καί μέ τό δάχτυλο ποιό έννοούσε.

Ο ΄Ελληνας κούνησε τό κεφάλι μέ λύπηση.

- Μάθε, άρχικόпане, του λέει, πώς αυτά τά μακρυνάρια δέν τά λένε μακρυνάρια, παρά κολώνες. Πώς τά λένε;

- Κολώνες, βασιλιά μου.

- Μάλιστα - έτσι. Καί κατόπι μάθε πώς αυτό τό σπίτι πού βρήκες δέν είναι σπίτι, μπουμπουνοκέφαλε, παρά ό ναός της ΄Αφροδίτης καί δέν μπορείς νά μείνεις μέσα!

-Ό... όχι, άρχ... βασιλιά μου, διαμαρτυρήθηκε χλωμιάζοντας ό τσίχλας. Πρώτος εγώ ήρθα από όλους! ΄Η ΄Αφροδίτη δέν ήταν΄ έδω χάμω!

- Βρέ παλιοσαχλαμάρα, στρίγγλισε ό ΄Ελληνας άναφοκοκκινίζοντας, ή ΄Αφροδίτη είναι ή Θεά του κάλους κι αυτός είναι ό ναός της! Παίρνεις από λόγια ή θές νά σε διαλύσω;

- Παί... παί... παίρνω! ψέλισσε κατακίτρινος ό τσίχλας.

- Κρίμας πού σου βγήκε ή γλώσσα για νάρθεις πρώτος! έκανε ό Σημιτόπουλος διασκεδάζοντας. ΄Αμε τώρα νά βρεις κανένα άλλο σπίτι, νά μή σ΄ άνοιξω τήν κούτρα. Χαθήτε όλοι σας!

Φύγανε σαστισμένοι οι πρώτοι ιστορικοί ΄Ελληνες.

Κι εκείνη τήν νύχτα νά πούμε, για πρώτη φορά στην ιστορία ξεσηκώθηκ΄ ένα τόσο τρομαχτικό ροχαλητό από τήν ΄Αθήνα - γιατί οι μυθικοί ΄Ελληνες δέ ροχαλίζανε στάλα - πού δέν είχε γίνει ούτε θά ξαναγίνει πιά.

΄Αφου κάτι πουλιά πού γεμίζανε τότες αυτόν τόν τόπο, δέν τούς βολούσε νά καταλάβουνε τ΄ ήτανε όλη εκείνη ή βοή κι ό σαματάς καί γουρλώσανε κάτι ματάρες σάν φλυτζανάκια του καφέ από τή σασιμάρα. ΄Από τότες είναι πού έχουνε τόσο μεγάλα τά γκαβά τους οι κουκουβάγιες.

Στό ύστερο όμως ξημέρωσε, όπως τ'όχε πει ό ΄Ελληνας καί βγήκε σκασμένος στό χάχανο ό ήλιος πίσω απ΄ τόν Τρελλό, ένεκα πού τόν είχε συναντήσει ή ξαδέρφη του Σελήνη τή νύχτα από τήν πίσω μεριά της Γης καί τούχε έξιςτορήσει καταλεφτώς για τό χάλι της μυθικής ΄Αθήνας.

΄Αλλά επειδή κι όπως συμβαίνει πάντα πού ό ήλιος βγαίνει γελαστός, έκανε καί καλό καιρό, οι Σημίτες πού δέν ήτανε πιά Σημίτες κι ούτε θά τούς

Ξαναπούμε ἔτσι, ξυπνήσανε κεφᾶτοι καί ρίχτηκαν μέ τά μούτρα στά ἱστορικά τους ἔργα.

Ὁ Ἕλληνας ὁ τοῦ Δευκαλίωνος – ὅπως ἔγινε ἀπό δῶ καί πέρα ὁ Σημιτόπουλος – ἔπιασε ν' ἀνθρωπέψει τό λαό του.

Ὅποιος ἰσχυριστεῖ πῶς ἐπρόκειται γιά εὐκόλη δουλειά, θά πεῖ ὅτι δέν ἦταν' ἐκεῖ πέρα νά δεῖ τί γίνηκε καί γι γι' αὐτό νά μὴ μιλάει.

Ὅλοι οἱ ἄθλοι τοῦ Ἡρακλεῖ ἄ τούς βάνεις μαζί, δέν θαραίνουν οὔτε τό μισό ἀπό τό κατόρθωμα τοῦ Ἕλληνα, νά κάνει ἀνθρώπους ἕνα περιδρομο ἀγράμματος καί ξυπόλητους πού δέ σκαμπάζανε τό παραμικρό καί δέν τούς ἔκοβε ἀκόμα περισσότερο.

Γιά νά μάθουνε νά φορᾶνε σαντάλια, παραλίγο νά γίνεῖ ἐπανάσταση.

Γιά νά κόψουνε τίς μακρυές γενειάδες καί τά κατσόμαλλά τους, σερνικοὶ καί κυρίες, πήγανε νά πετσοκοφτοῦνε.

Γιά νά συνηθίσουνε νά φορᾶνε ρούχα εἶδανε καί πάθανε καί τούς θέρισε ἡ ἀναφυλαξία.

Γιά νά βλέπουνε κυρία νά στρίβει γωνία καί νά μὴν τῆς τραβᾶνε ροπαλιά στό δοξαπατρί πέρασε καιρός καί χρειάστηκε στό ἀναμεταξύ ὁ Ἕλληνας νά μαζέψει ὅλα τά ρόπαλα πάνω στήν Ἀκρόπολη ἕνα βράδυ καί νά τούς βάλεῖ φόκο νά τά κάνει στάχτη νά συχᾶσει.

Κεῖνο πού στάθηκε ἀδύνατο νά συνηθίσουν ἦτονε τό πλούσιμο – πρᾶμα πού μπορεῖς νά τό καταλάβεις καί σήμερ' ἀκόμη.

Ἄσε τώρα τί τραβήξανε, γιά νά μάθουνε νά χρησιμοποιοῦνε τά ὄπλα τῶν μυθικῶν – ἔνεκα πού σέ κάθε σπιτί, ὑπαρχε μιά πανοπλία πλήρης.

Ὁ πρῶτος πού πήγε νά τεντώσει θέλος σέ δοξάρι, σκότωσε τήν πεθερά του πού ἔστεκε πίσω του καμαρωτή, γιατί ἔτυχε νά τό τεντώσει ἀνάποδα.

Ὅσο νά κουτσοκαταλάβουνε πῶς ἔπρεπε νά χειρίζονται τά σπαθιά, ἔπεσε τέτοια φύρα σέ μάτια καί σέ δάχτυλα – ἂν ἀφαιρέσεις καί δυό – τρεῖς ξεκοιλιασμένους – πού ὁ Ἕλληνας ἀναγκάστηκε νά συνεχίσει τήν ἐκπαίδευση μέ ξύλινα.

Δεινοπαθήσανε ὅσο νά συνηθίσουν νά κρατᾶνε τήν ἀσπίδα.

Στίς περικεφαλαῖες τῶν μυθικῶν, πολλές κυρίες φυτέψανε λιόσπορους, λόγω πού τίς πήρανε γιά γλάστρες, ἐνῶ ἄλλες πάλι κάνανε ἄλλης λογῆς παραξήγηση καί τίς δῶσανε στά μωρά τους γιά χρῆση.

Ἄλλά πάνω σ' αὐτό πού εἶπαμε γιά τά μωρά, νά μὴν ξεχνᾶμε καί τή γυναῖκα τοῦ Ἕλληνα, πού ἦτανε γκαστρωμένη. Μ' αὐτά καί μ' αὐτά εἶχανε περάσει οἱ ἐννέα μῆνες καί περιμένανε πιά ἀπό ὦρα σέ ὦρα νά λευτερωθεῖ.

Μάλιστα μέ τήν ἄλλη κυρία πού εἶχε λάχει τόν ἴδιο καιρό σ' ἐνδιαφέρουσα, στοιχηματίζανε ποιά θά τό ξεφουρνίσει πρώτη.

Ὁ βασιλιάς ἔκανε σάν τρελλός γιά τό γιό του. Μ' ὄλο πού εἶχε ἕνα κάρρο ἀρχολίες μέ τά ζητήματα τοῦ κράτους εἶχε παλαθῶσει νά σφάζει ἀρνιά στούς Θεοῦς ἀπό δῶ καί ἀπό κεῖ: Στήν Ἀθηνᾶ γιά νά χάριζε σοφία στόν καινούργιο βασιλιά, στόν Ἀπόλλωνα γιά νά τοῦ χάριζε τήν ὀμορφιά τοῦ Θησέα, στήν Ἄρτεμη γιά νά τόν ἔκανε σπουδαῖο σκοπευτή, στόν Ἄρη γιά νά τόν ἔκανε ἀτρόμητο πολεμιστή, στόν Ἑρμῆ γιά νά τοῦ χάριζε φτερωτό τρέξιμο, στήν Ἥρα γιά νά τοῦ δῶσει ὑγεία καί πάει λέοντας.

Δέν ἄφην' εὐκαιρία πού νά μὴ στεῖλει ἀπὸν' ἀρνί ἢ καί περισσότερα κι

εύτυχως δηλαδή πού πρόκανε ή σύζυγός του νά γεννήσει ένα θράδυ, αλλοιώς μπορούσε νάχε κι εξαλειφτεί αυτό τό είδος.

Μονάχη μέ τή φιληνάδα της βρισκόταν ή βασίλισσα νά ποῦμε στήν καμαρή της κι από τήν παραπίσω σάλα, ακούγονταν τά ούρλιαχτά του "Ελληνα, ποῦχε νά κάνει μέ κάτι άνεπρόκοπους.

Τήν πιάσανε τό λοιπόν οί πόνοι καί σφάδαξε. "Έτρεξε κοντά της ή άλλη νά τή βοηθήσει, μ' όλο πού δέν ήτونه κι αύτή καλύτερα αλλά τότες οί γυναίκες στό μόνο πού ήσαντε ξεφτέρια ήταν αύτές οί δουλειές.

Σέ κάτι δευτερόλεπτα τραβάει τό παιδί υγιέστατο κι ή φουκαριάρα ή λεχώ τῶδε, κιτρίνισε καί τραύλισε μισοπεθαμένη:

- Κορίτσι!

... Σκότωσε τήν πεθερά του πού έστεκε πίσω του καμαρωτή...

Ἡ ἀνάνηψη

ΕΚΛΕΙΝΕ τό λοιπόν δέκα χρονάκια κείνη τή μέρα ὁ πιτσιρικάς, πού ὁ γέρος, του, πολύ σοφά καί κατά συμβουλή τοῦ φαφούτη, τόν ὀνομάτισε κι αὐτόνα Ἕλληνα, ὥστε νά τραθήξει πολύ τό σοῖ, νά μήν ξεχαστεῖ τό ὄνομα καί νά μείνει στό φινάλε σ' ὀλάκερη τή φυλή - κόλπο πού ἔπιασε.

Ἦτονε πολύ ἄταχτο παιδί, κατά πώς λέει ἡ Ἱστορία.

Ὅτι τοῦ γουστάριζε ἔκανε καί κανενός δέν κοτοῦσε νά τοῦ πάει κόντρα, ἔνεκα πού θᾶχε νά λογαριστεῖ μέ τό βασιλέα.

Γύριζε ὅλη μέρα ἀλητεία στήν Ἀθήνα πούχε καταντήσει τό χωράφι του καί τίς πιό πολλές φορές ἄλα μπρατσέτα μέ τό βασιλιά - πού καμάρωνε πιά, σά γύφτικο σκερπάνι. Ὅποια σαχλαμάρα ἔκαν' ὁ σπόρος, τήνε περνοῦσε γιά μεγάλο κατόρθωμα κι ἔφεγγ' ἡ μούρη του σά πανσέληνος ἀπό τήν περηφάνεια.

Τραβοῦσε καλαμιές ἀβέρτα σ' ὅποιοι σερνικό ἢ κυρία συναντοῦσε στό δρόμο του, μέχρι πού οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς ἔκοψε πώς δέν ὑπάρχε ἄλλη γιαιτρεία καί μόλις τότε βλέπανε ἀλλάζανε στενό. Δέν πολυσκοτίστηκε ὁ Ἕλληνας ὁ μικρός γιά δαῦτο - πού δέν τοὺς ἔφτανε δηλαδή μέ τά κανιά του - κι ἀρχίνησε ἄλλο βιολί: Τοὺς ἄλλαξε τόν ἀδόξαστο στίς πετριές καί ἦτονε - ἐξακριβωμένα - ὁ πρῶτος πού ἀνακάλυψε τή σφεντόνα, ὄχι αὐτή μέ τό λάστιχο, παρά τήν ἄλλη, τή στριφογυριστή. Κι ὅποτε σθούριζε λιθάρι ὁ μπαγάσας, ποτέ του δέ λάθειε. Ἐκανε μεγάλη φύρα στά κεφάλια. Μάλιστα εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά ἀναφέρουμε σέ παρένθεση πώς τοῦτο τό πράμα εἶχε καί μιά σοβαρώτατη ἱστορική συνέπεια:

Ἐνα ἀπόγευμα μαζευτήκανε ὅλοι οἱ μαντηλοκεφαλοδεμένοι - θᾶτανε πάνω ἀπό ἑκατό, ἄντρες γυναῖκες καί παιδιά - καί σκαρφαλώσανε στήν Ἀκρόπολη νά διαμαρτυρηθοῦνε στόν Ἕλληνα τόν πατέρα, πού ἔγινε ὄμως θεριό ἀνήμερο, σάν ἄκουσε τί ἔτρεχε.

Κοκκίνησε σάν τό πατζάρι καί τοὺς πέρασε ἕνα ὑβρεολόγιο, πού οὔτε ἡ Ἱστορία τόλμησε νά τό ἀντιγράψει. Στό φινάλε τοὺς ἐξόρισε κιόλας ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ τήν κατηγορία πώς δέν ἦσαντε ἱκανοί νά καταλάβουνε τό χιού-

μορ του γιού του και λοιπόν αυτοί τραβήξαν ανατολικά και φτάσανε σε μία άλλη χώρα και σχηματίσανε μία άλλη φυλή. Είχανε όμως τέτοια χάλια οι κούτρες του από τις πετρίες, πού κάνανε πάρα πολύ καιρό να λύσουνε τα μαντήλια, ή ακόμα καλύτερα, δέν τά λύσανε ποτέ τους έχτοτε. Τά συνηθήσανε και τ' αφήσανε κει πέρα και μόνο πού τά όνοματίσανε σαρίκια και τουρμπάνια κι ένα σωρό άλλα και τά φοράνε οι ανατολίτες ακόμα ως σήμερα.

Πλὴν ἡ παρένθεση τελειώνει ἐδῶ καὶ ξαναγουρίζομε στὸν πιτσιρικά πού εἶχε κι ἄλλες κακές συνήθειες καὶ καλὴ μονάχα μία - πού δέν γλεντοῦσε μέ κυρίες ἀκόμα.

Στὴ θρῶμα ἦτονε πρωταθλητής.

Στὶς θραιοὶές εἶτε ὁ πατέρας του ἀνοίγε τὸ στόμα εἶτε αὐτός, διαφορά δέν ἀκουγες, παρεχτός πού ἡ φωνὴ του βέβαια ἦτανε ψιλότερη.

Στὴν ψευτιά και στὴν ἀπάτη εἶχε τέτοια ἀτσιδωσύνη, πού θά μπορούσε νά σταδιοδρομήση μιά χαρά και στὴν Ἀθήνα τοῦ σήμερα.

Ἦτονε καὶ κλεφταράκος, πλὴν λίγοι ὑπάρχουν ἀκόμα πού αὐτὸ τὸ πράμα νά τὸ θεωροῦν ἐλάττωμα καὶ γι' αὐτὸ ἄς κοιτάξομε τί γίνηκε ἀνήμερα στὰ γεννέθλιά του, πάνω δηλαδὴ ποῦκλεισε τὰ δέκα καὶ μπῆκε στὰ ἔντεκα.

Σίγουρο πὼς ἔπεσε Κυριακὴ ἐκεῖν' ἡμέρα, ἔνεκα πού οἱ Ἀθηναῖοι ὅλοι, δέν κάνανε καμμιά δουλειά ἐδῶ καὶ καιρὸ καὶ γιὰ τοῦτο μέρα πού νά μὴν ἦτανε Κυριακὴ δέν ὑπάρχε.

Ὁ Ἕλληνας ὁ τοῦ Δευκαλίωνα σηκώθηκε ἀπὸ τὰ χαράματα καὶ πῆγε μαχμουρλῆς στὸ δωμάτιο τοῦ γιόκα του, μήπως καὶ προλάβαινε κανεὶς ἄλλος νά τὸν εὐχηθεῖ μπροστήτερα.

Ἔσκυψε πάνω του καὶ γούρλωσε τὶς ματάρες. Πρῶτῃ φορά ἔβλεπε πὼς τὰ πόδια τοῦ σπόρου ἔξεχαν μιά πιθαμὴ ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Ἀπόρεσε πού δέν τὸχε προσέξει τόσο καιρὸ. Μπῆκε σὲ σκέψεις.

«Μά τὸ Δία, μαντραχάλεψε, συλλογίστηκε. Ἔχει καὶ πρόωρη ἀνάπτυξη - ὅπου νᾶναι θ' ἀρχίσει ν' ἀλοιθωρίζει μέ τὰ κορίτσα. Πέρασαν δέκα χρόνια. Κι ἐγὼ τί ἔκανα σ' ὅλο τοῦτο τὸ διάστημα γιὰ δαύτονε;

Κάτι συνέθεκε μέσα του.

Ἡ καρδιά του ρατάρισε κι οὐδέποτε τὸχε ξαναπάθει τέτοιο πράμα - φυσικὸ νά τοῦρθει βουή.

Ξανασκέφτηκε:

«Τὶ σοὶ βασιλιάς θά γίνει καὶ πὼς θά θαυματουργήσουνε αὐτὸ, κι ὁ λαός του, ὅτα δέν ἔχει μάθει ἄλλο, ἀπὸ τὸ νά σβουρίζει λιθάρια καὶ ν' ιραδιάζει βλαστήμιες.»

Δέν τότε ξύπνησε παρὰ ὑποχώρησε στὰ νύχια καὶ βγαίνοντας, ἵπὸ τὴν πύλη, ἔφτασε σιγανοπερπατώντας ὡς τὴν ἄκρη τοῦ βράχου τῆς Ἀκροπόλης. Τά γκαβά του περιεργαστήκανε τὴν Ἀθήνα μ' ἓνα τρόπο, σάν νά τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά.

—Θαρρῶ πὼς ἦτονε πιὸ ἄσπρη αὐτὴ ἡ πολιτεία τότε πού εἶχαμε πρωτοέρθει! ψιθύρισε.

Ἀπὸ κείνη τὴ θέση κει πάνω θυμήθηκε τὴ λαχτάρα ποῦχε περάσει ὅσο πού γεννήθηκε ὁ γιός του καὶ τὰ ὄνειρα πού εἶχε κάνει τότε γιὰ τὴν ἀφεντιά του.

Τάβανε μέ τὸν ἑαυτὸ του.

—Ἦθελα νά τότε κάνω νά μοιάξει τοῦ Θησέα, μονολόγησε τσατισμένος καὶ

άντις γι' αυτό τόν ἔφτιαξα ἕνα ταραξία κι ἐν' ἀληταρᾷ πρώτης γραμμῆς. γεμάτο βρώμα, ἐλαττώματα καί γδαρσίματα στά γόνατα. Εὐτυχῶς ὅμως πού τό θυμήθηκα ἄρκετά νωρίς γιά νά τόν διορθώσω καί νά τόν μεταμορφώσω σέ ἄθρωπο.

Πέτυχε μιά γκριμάτσα τῆς κακιάς συμφορᾶς κι ἐκεῖνο ἦτονε νά πούμε χαμόγελο καί μάλιστα τρυφερό.

—Πρώτο καί κύριο, ξανάπε, πρέπει νά τοῦ μεταδώσω ὅλες τίς τεράστιες γνώσεις μου. Δεύτερο, πρέπει νά τότε συνηθίσω στήν πειθαρχία καί πῶς νά τό καταφέρω αὐτό, τώρα πού τοῦχω ξαμολύσει τά λουριά τόσο πολύ: Θά δοῦμε... Εἶναι ὅμως ἀπαραίτητο νά θάνω ἀπό τήν ἀρχή σέ τάξη καί τούς Ἀθηναίους - ἦγγουν τό λαό μου - γιὰτί κοντεύουνε νά ξαναγίνουιν ρεμάλια ὄλοι τους, οἱ κοπρίτες, ὅπως ἦσαντε κεῖ πάνω στό Παμίρ.

Κοῦννε τήν κεφάλα του εὐχαριστημένος πού τάχε λογαριάσει ἔτσι.

Φώναξε:

—Φρουρός!

Δέν πῆρε ἀπάντηση κι ὅμως κανονικά ἔπρεπε νά ὑπῆρχε φρουρός ἔξω ἀπό τά ἀνάχτορο, γιὰτί ἔτσι τοῦχε πει ὁ Δευκαλιωνας πῶς συνηθιζότανε μέ τούς μυθικούς κι αὐτός τό εἶχε ξεσηκώσει ἀμέσως στίς ἀρχές, τότε πού τοῦχε κάτσει τό μεράκι νά κάνει θαύματα καί πρὶν ξελογιαστεῖ καί παραφρονήσει μέ τόν κανακάρη του.

Ξαναφώναξε πιά δυνατά:

—Φρουρός!

Πάλι δέν τοῦ ἀποκρίθηκε κανένας καί τοῦ ἀνέβηκε τό αἶμα στήν κεφάλα καί τά γκαθά του γυαλίσανε ἀπό τήν ἀγριὰδα.

Ταρακούνησε τή γροθιά πρὸς τό μέρος πού πρεπε νά βρισκότανε κανονικά ὁ σκοπός τοῦ παλατιοῦ καί ξεκίνησε πρὸς τά κεῖ μέ φούρια ἀλλά λίγο ἔλειψε νά φάει τά μούτρα του. Τό μέρος πού λέγαμε δέν ἦτονε μακριά κι ὁ βασιλιάς σκόνηταψε πάνω στόν ἴδιο τό σκοπό πού βαρειοκοιμότανε στήν ἄκρια τῶν σκαλοπατιῶν, ξαπλωμένος φαρδῶς - πλατύς στά μάρμαρα.

Ὁ Ἕλληνας μουγγρίζοντας σά βῶδι ἀπό τό κακό του, ἀγκάλιασε μιά κολώνα καί ξεγλύτωσε τήν τούμπα.

Ὁ φρουρός πετάχτηκε ὀρθιος κατατρομαγμένος καί σκλήριξε:

—Ἄλτ! Τίς εἶ;

Δέν ἔβλεπε ὅμως τίποτα, γιὰτί ὁ βασιλιάς γιά ν' ἀρπαχτεῖ ἀπό τήν κολώνα εἶχε θρεθῆ πίσω ἀπό τήν πλάτη του καί δώστου γύριζε τήν κούτρα δεξιά - ἀριστερά καί πάλι δέν ἔβλεπε τίποτα, ὥσπου εἶδε μιά καί καλή τόν οὐρανὸ σφοντύλι, ἀπό τῆ σφαλιάρα πού τούρριξε ὁ Ἕλληνας, ἔτσι ὅπως τόν εἶχε θολικά μπροστά του.

Ξανακουτρουβαλιάστηκε μέ τά τέσσερα ξεφωνίζοντας κι ὅτα γύρισε κι ἔκοψε μέ ποιόν εἶχε νά κάνει, παράλυσε ἀπό τήν τρομάρα του.

Ἔρριξε μιά ματιὰ κατὰ τόν Τρελλό, ὅπου ὁ Ἥλιος εἶχε σημειώσει μέ μιά κόκκινη κοντυλιά τό σημεῖο πού θάκανε τήν ἐμφάνισή του σέ λίγο.

Ἦστερα ἔκλεισε τά γκαθά του καί περίμενε νά πεθάνει.

Ὁ Ἕλληνας ὅμως ἀνοίγε τήν ἴδια ὥρα τά δικά του ἀπό τήν ἐκπληξη, βλέποντας ἕνα δεύτερο φαντάρο νά σαλεύει ξαπλωμένος κάτω, στήν ἄκρη τῆς σκάλας, πλάι στό μέρος πού κοιμώτανε ὁ πρώτος, λίγο πρὶν καί ἦτονε

φως - φανάρι πώς ταραζόταν ενοχλημένος από τόν σαματᾶ πού γίνηκε.

-Ποιός διόλος είναι τούτος δῶ πέρα; ρώτησε ὁ βασιλιάς τόν ἄλλονε.

-Ἦ... προηγούμενη βάρδια, μεγαλειότητα, ἀποκρίθηκε τρεμουλιαστά ὁ φαντάρος. Ὅτα ἦρθα νά τόν ἀλλάξω, τότε λυπήθηκα νά τόνε ξυπνήσω καί ξάπλωσα κεῖ δά, πλαίι του...

-Μπράβο σου! Εἶσαι κι αἰστηματίας! τοῦπε ὁ Ἕλληνας μέ θαυμασμό πού δέν εἶχε καθόλου εἰρωνία μέσα του. Πᾶρε τήν καραμούζα τώρα καί βάρα ἔγερση. Ἄκόμα;

Σαστισμένος πού ζοῦσε ὑπάκουσε ὁ στρατιώτης κι ἔκοθε παράξενα τό βασιλιά του, μπάς κι εἶχε τρελλαθεῖ.

Μάγκωσε μιά μακρυά τρουμπέττα χάλκινη, πού τήν εἶχανε κληρονομήσει καί δαύτη ἀπό τούς μυθικούς κι ἔτσι ξεγλυτώσανε μιά καί γιά πάντα ἀπό τὰ βουβαλίσια κέρατα. Τή δάγκωσε στήν ἄκρη σάν νάθελε νά τῆς κόψει κομμάτι, φουσκωσε τὰ πλεμόνια του κι ἀρχίνηψε:

-Τᾶ τᾶ, τατάααααααα!

- Ἄλτ! Τίς εἶ; φώναξε ὁ φρουρός.

Ἄνατινάχτηκε ὁ ἄλλος, μισοξύπνιος.

Εἶδε μπροστά του τό βασιλιά, δέν τόν ἀναγνώρισε μέσα στούς ἀχνούς τοῦ ὕπνου πού στροβιλιζόσαντε ἀκόμα στήν κούτρα του, ἄρπαξε τό κοντάρι ἀπό δίπλα καί τραύλισε σαστισμένος:

-Τί διάτανο! Ἄλτ, νά πάρει καί νά σηκώσει! Προχώρα στό παρασύνθημα!

-Βούτα το! τοῦ λέει ὁ Ἕλληνας τσατισμένος.

Καί τοῦ σφύριξε ἓνα μυταρόλο ἀπό κάτω ἀπό τό σαγόνι, πού τόν ἔφτασε κοντά στό Ἰησεῖο. Γύρισε κατόπι στήν παρέα του ἀναψοκοκκινισμένος καί τοῦπε αὐτά:

-Χάσου καί σὺ, ἀγύρτη, γιά νά μὴν πάθεις χειρότερα. Καί νά ξέρετε πώς τῆ γλυτώνετε φτηνά, ἔνεκα πού εἶναι τὰ γενέθλια τοῦ Ἕλληνα τοῦ Β΄ σήμερα καί πρόκειται ν' ἀκολουθήσουν γεγονότα.

Περισσότερο δέν τοῦ χρειάζοτανε τοῦ φαντάρου γιά νά γίνει μπουχός. Ὁ βασιλιάς ἔκανε τότε μεταβολή καί τράβηξε κατὰ τό δωμάτιο τοῦ πιτσιρικᾶ. Τό γκαβό του ὅμως δέν ἦτονε τρυφερό, σάν τίς ἄλλες φορές, παρά ἀπειλητικό καί μαῦρο.

Τό σκολεϊό

ΣΟΛΟ ΤΟ δρόμο πού πήγαινε έκοψε κι ένα ίσο κλαδί από 'να δέντρο, τό πάστρεψε από τά φύλλα κι από τά παρακλάδια του, τό λύγισε κατόπι στά δάχτυλά του, νά δοκιμάσει άν έκανε γιά τή δουλειά πού τόθελε κι ύστερα τράβηξε καί μιά τοῦ άέρα. Τόνε χώρισε τόσο γλήγορα στά δυό, πού κείνος βούηξε δυσσαρεστημένος.

Ξεκίνησε ακόμα πιό φουριόζος ύστερα γιά τήν κάμαρα τοῦ γιοῦ του, μουρμουρίζοντας μέσ' από τίς δοντάρες του:

—“Έρχομαι!

“Έφτασε πάνω από τό κρεββάτι καί φρενάρησε.

‘Ο διάδοχος λές κι είχε καταπιεί καμιά κόρνα. “Όποτε ρούφαγε άέρα μέσ' στόν ύπνο του, ύποφερνότανε. “Όποτε όμως ξεφυσούσε, χαλνούσε τόν κόσμο.

‘Ο “Έλληνας στήριξε τίς γροθιές στούς γοφούς του καί τόν έκοψε δυό δευτερόλεπτα βλοσυρός – βλοσυρός, σάν νά τόνε λογάριαζε μέ τό μάτι.

Στό φινάλε άνοιξε τό πηγάδι πούχε γιά στόμα καί βρυχήθηκε άγρια:

—Σήκω σπόρε!

—Γκρρρρρ! άποκρίθηκε ό διάδοχος καί γύρισε μπρούμητα ένοχλημένος, τουρλώνοντας καί τά καπούλια.

Βρίσκει τήν ευκαιρία ό γέρος του, σηκώνει τή βίτσα καί τοῦ ρίχνει μιά, πού σφάδαξε ό πιτσιρικάς. Πετάχτηκε πάνω μέ τέτοιο τρόπο, πού τόν έκοψε ό βασιλιάς καί σκέφτηκε πώς άν, νά ποῦμε, τοῦ περίσσειε λίγος καιρός άργότερα, νά καθότανε καί νά ανακάλυφτε τίς σοῦστες.

“Εβγαλε κι ένα οὔρλιαχτό ό “Έλληνας ό Β' μαζί μέ τό τίναγμα, πούβανε κάτω όλες τίς καραμουζες τών μυθικῶν μαζεμένες.

Τοῦ άνέβηκε τό αίμα στό κεφάλι πού έγινε κόκκινο τής φωτιάς καί μετά τό γύρισε στό κίτρινο καί στό μπλέ μαρέν καί στό μελανί, σάν νάτανε κακέχτυπο τής όφσσετ, πού λέει ό λόγος.

Τά γκαβιά του γεμίσανε ζουμιά από τόν πόνο, χωρίς ό ίδιος νάχει διάθεση νά κλάψει αλλά ν' άρχινήσει τίς πιό φριχτές βλαστήμιες πούξερε.

Τυχερός ήτανε πού πρόκανε κι αναγνώρισε τόν πατέρα του κι έσκασε.

Πήγε ν' άγγίξει τά πσινά του στό μέρος πούφαγε τή θιτσιά καί τσουρουφλιστήκανε τά δάχτυλά του.

«Λύσσαξε ό πατέρας μου! συλλογίστηκε τρομοκρατημένος. "Α δέ τήν κοπανίσω τώρα, φέξε μου καί γλύστρια!»

Καί δώνει ένα πήδο γιά νά χυμήξει στήν άντικρυνή πόρτα αλλά ό "Έλληνας ό μεγάλος πρόκανε καί τό άδραξε μέ τήν χερούκλα, άπό τόν κόμπο πούδενε τό χιτώνα στόν ώμο.

–Γιά πού τόβανες, άν επιτρέπεται; ρώτησε ό βασιλιάς μέ τρομερή φωνή.

Πάω γιά τσ...τσ...τσ..., πήγε ν' άποκριθει τό φουκαριάρικο ρατάροντας άπό τήν τρεμούλα, ό βασιλιάς όμως βρυχήθηκε έξαгриωμένος, ταρακουνώντας τή βίτσα:

–Κομένη! Δέν τρέχει τίποτα!

–Άπό δώ πέρα ήθελες νά τρέχει, καλέ μπαμπά; "Α δέν πάω κεί μέσα...

–Σιωπή, διαλοσοπορά! "Ας τήν παλαθή – δέν περνάει σ' έμένα! Τό ξέρεις μωρέ, πώς σήμερα κλείνεις τά δέκα σου χρόνια;

–Τό...τό... τόσο έπρεπε νά φτάσω, μπαμπάκα; ρώτησε τό άλεπόπουλο μέ τή ψυχή στό στόμα.

–Τόσο; Γιατί τόσο; Πώς σουρτε καί δαυτο; έκανε ό βασιλιάς ξύνοντας τήν κούτρα του άπορεμένος.

–Μά δέν πρόκειται νά μέ σφάζεις σήμερα; "Ετσι μοιάζεις!

Μαλάκωσε ό μεγάλος "Έλληνας.

Μ' όλη τήν άγριάδα του καί τήν άπόφασή του, τόν είχε ρίξει ό πιτσιρικάς, χωρίς νά τό πάρει χαμπάρι.

–Καθόλου δέν πρόκειται νά σέ σφάξω, άπάντησε μέ τό τρυφερό του, πού ήτανε θέβαια δύσκολο νά τό ξεχωρίσεις. Πρόκειται μόνο νά σέ κάνω άθρωπο.

–Ποιό 'ναι τό χειρότερο άπό τά δύο; ρώτησε τό παιδάκι πού δέ σκάμπαζε άπ' αυτά.

–Τό πρώτο! του ξέκοψε αύστηρά ό γέρος του, γιά νά φανεϊ πώς εκείνος ήτανε σίγουρος. Τό νά γίνεις άθρωπος, πā νά πει νά πάψεις νά ρεμπλεεύεις άπό δώ κι άπό κεί πέρα άπ' τό πρωϊ ως τό βράδι καί νά σβουρίζεις λιθάρια στριφογυριστά μ' εκείνο τό έργαλειό σου – του διαβόλου! Πā νά πει νά πάψεις νάσαι βρωμιάρης, ήγουν νά πλένεσαι ταχτικά. Νά σταματήσεις νάσαι κουρελιασμένος καί νά πλένεις καί τό χιτώνα σου καμιά δόση, πού ήτανε άσπρος στόν καιρό του καί τόν έχεις καταντήσει μώθ. Νά μή συνεννοείσαι πιά μέ βλαστήμιες παρά νά μιλάς σάν άθρωπος καί νά βλαστημάς μονάχα ότα σου κολλάνε. Καί στό φινάλε νά θάνεις τό άπαυτό σου κάτω καί νά σπουδάξεις. Νά μάθεις περί "Ηλιο καί περί φεγγάρι – νά μή νομίζεις πώς είναι σηματοούρες στόν ουρανό. Νά ξέρεις ποιανού Θεου ή ποιανής Θεάινας πρέπει νά σφάζεις άρνία καί βώδια γιά νά κόθει ό τραμουντάνας κι οϊ άλλοι άγέρηδες ή γιά νά σταματάει ή βροχή ή γιά νά κερδίσεις στόν πόλεμο νά πούμε ή γιά νά πετύχεις όμορφη σύζυγο ή γιά τοϋτο ή γιά κεινο – χίλια – δυό. Νά σου κόθει μέσες – άκρες καί περί 'Ιατρική, νά ξέρεις τί θά κάνεις ότα έχεις κανένα πονόλαιμο ή μιλιγκρα στά 'ντερα – ποιά βοτάνια θά ξεριζώσεις – ποιά θ' άφήσεις – καί πώς θά τά βράσεις νά πιεις τό ζουμί τους. Νάχεις ιδέα πώς θ' άνεβαινεις πάνω σ' ένα γκωνάρι γιά νά γαζώνεις τούς άχαίρευτους τούς

υπηκόους σου και τί παρόλες πάνου – κάτου θά τούς φουσκώνεις, ανάλογα μέ τήν περίσταση. Και γιά νά τά ξέρεις όλα αυτά, είναι απαραίτητο, – σπόρε μ' άκούς; – είναι απαραίτητο, λέω, νά γνωρίζεις κι άλλα τόσα. "Ήγουν: Τήν 'Ιστορία τών προγόνων σου, νεράκι. Τί σκάρωσε ό δεΐνας, ποιός ήτονε ό τάδες. Ποιοί και ποιοί ήρωες μέ τή σειρά, κάκανε άθλα γιά νά δοξάσουνε τούτη τή γή. Δέν πρέπει ποτέ μά ποτέ σου ν' άποφασίσεις νά βγάνεις λόγο, γιά ό,τι διάολο θέμα νάναι, στους "Ελληνες, χωρίς νά τούς ξεκινήσεις από τούς προγόνους τους και τί ξουράφια πού ήντουσε όλοι, από τόν καλύτερο ως τόν πιό τρίχα – λόγος τό λέει. Λέγε τους πόσο θαυματουργήσανε οί γονιοί κι οί παπούδες τους κι εκείνοι τότε θάν' εύχαριστημένοι και μέ τό δικιο τους, γιατί θά λογαριάζουνε πώς άφου νά πούμε, οί παλιότεροι τους κάκανε τόσα και τόσα άθλα, περιττό νά κάνομε και δαυτοι καινούργια. Θάναι έτσι ικανοποιημένοι μέ τό τίποτα και θά ζητοκραυγάζουνε. Κι ά γελάνε οί απόξω μέ τά καμώματά σας, έσας – θάλεγα τώρα – στά παλιοςάνταλά σας άφου περνάτε καλά. Άλλά μου φαίνεται ξεφύγαμε λιγάκι – αυτά 'ναι άνώτερα κοινωνικά θέματα, δέν είναι ακόμα γιά σένα. Σύ, νά κοιτάξεις τή στραβομάρα σου. Θ' άρχινήσουμε από τό ά...ά... – νά δείς πώς δαίμονα τό λένε. Μμμ... Μάλιστα: 'Εσύ θ' άρχινήσεις από τό «άρφα» λοιπόν... – Μά δέ μου λές; Τί στήν εύχή σ' έχε πιάσει θρωμόπαιδο, και βαστάς συνεχώς τήν κοιλιά σου κει δά πέρα; 'Ο μικρός "Ελληνας έκανε όντως κείνο πούχε πει ό πατέρας του και γι' αυτό κοκκίνησε κι' έκοψε προς τό μέρος του σπιτιού νά πούμε, πού ήτονε τό άποχωρητήριο.

'Ο γέρος του κατάλαβε κι άναψοκοκκίνησε κι εκείνος χειρότερα.

Πήγε νά σηκώσει τή βίτσα αλλά έκανε κράτει κι έδωσε τόπο τής όργης.

–Γιά νά γίνεις άθρωπος, όπως σου έλεγα, ξηγήθηκε βλοσυρός. πρέπει νά μάθεις νάσαι κι έγκρατής και νά κάνεις ύπομονη ακόμα και γιά μεγαλύτερα πράματα 'πο τήν άνάγκη σου. Βγάν' τά ξερά σου 'πο κει πέρα. νά μή σου τήν άστράψω! Θά τελειώσω πρώτα κι ύστερα τράβα στά τσακίδια! Θ' άρχινέψουμε όπως έλεγα, από τό «άρφα» κι επειδή τό «άρφα» και τό σπουδαιότερο άπ' όλα είναι ή 'Ιστορία τών προγόνων σου, κάθε πρωί θά μαθαίνεις περι' τούς μυθικούς – ήτοι περι' τούς προγόνους μας ήθελα νά πώ. Τί μουτρα είν' αυτά, βρέ γαΐδαρε; Δέν είσαι εύχαριστημένος πού θά γίνεις άθρωπος;

–Μπαμπά μου κάνεις μιά χάρι; του λέει δειλά – δειλά ό σπόρος.

–Τί λογής;

–Δέ μέ σφάζεις καλύτερα; Δέν ξέρω πώς τό λογαριάζω, όμως θαρρώ πού δέν είναι χειρότερο από τ' άλλο.

'Ο "Ελληνας ό μεγάλος όμως, άντίς νά τότε σφάξει όπως ήθελε, σήκωσε τή χερούκλα του άπειλητικά κι ό πιτσιρικάς έβανε μιά τρεχάλα και πήγε και κλειδαπαρώθηκε στόν άπόπατο.

Μέ τό άπηχτο μυαλό του έκατσε περισσότερο από τό συνηθισμένο κει μέσα. Φανταζότανε πώς ήτονε δυνατό ό πατέρας του νά ξεχναγε όλα ταυτα τά τρελλά σχέδια και ότα θά ξανάβγαине μετά από τόσο, νά τόν έπαιρνε άγκαζέ κατά τά είωθότα και νά τραβούσανε καμμία θόλτα στό δασάκι του Λυκαθηττου, νά κυνηγήσουνε κοκκινόκολους.

Τίποτα τέτοιο δέ γίνηκε όμως.

'Ο βασιλιάς είχε πάρει άπόφαση άμετάπειστη κι ό διάδοχος φυσικά, δέν

μπορούσε νά του κόψει, πώς πραγματικά επρόκειτο γιά τό καλό του, γιά τό μέλλο του καί γιά τήν εϋημερία τή δικιά του καί τής φυλής.

Σά βγήκε ὁμως στό διάδρομο καί τότε μάγκωσε ὁ πατέρας του ἀπό τόν κόμπο – ἀπό κεῖ τόν ἔπιανε τίς πιό πολλές φορές γιατί ἐρχότανε κάπως σά χερουλί ἀπό τό πράμα – κατάλαβε πώς εἶχανε σωθεῖ τά ψέματα.

Τόνε πήρε ὁ Ἑλληνας καί τόνε πήγε σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο πού εἶχε διατάξει νά τό ἐπιπλώσουν καταλλήλως γιά τή δουλειά πού τόθελε, τήν ὥρα πού ὁ μικρός ἔκανε τήν ἄλλη – τώρα πρό ὀλίγου.

Εἶχε δυό σκαμνιά κεῖ μέσα κοντά στό παράθυρο κι αὐτό 'ταν ὄλο.

Κάθησε στό ἕνα ὁ ἕνας καί ὁ ἄλλος στό δεύτερο κι ἀρχένεψε μάλιστα αὐτός τό μάθημα, ἐπειδῆς ἔλαχε καί ἦτονε ὁ μπαμπάς:

–Μιά φορά κι ἕναν καιρό πού λές, σπόρε... "Ὀχι! Ἐδῶ δέν πρόκειται περὶ παραμύθι γιά ν' ἀρχινέψουμ' ἔτσι – πρόκειται γιά πράματα πού γίνανε ὅπως σέ βλέπω καί μέ βλέπεις. Τό λοιπόν στά τόσα μετά κατακλυσμόν, ζοῦσε στή Θήβα ἕνας βασιλιάς καί εἶχε ἕναν ἀνηψιό πού τόν ὀνοματίζανε Ἄμφιτρώωνα.

–Καί τό βασιλιά πώς τόνε λέγανε, μπαμπά;

–Δέ θυμάμαι...

–Καί ἡ Θήβα, μπαμπά, τ' ἦτονε;

–Τόν κακό σου τό φλάσκο, μπάσταρδε! Ν' ἀκοῦς χωρίς νά ρωτᾶς. Οἱ ἀπορίες στό τέλος. Κεῖνο ποῦναι σίγουρο, εἶναι πώς ὁ Ἄμφιτρώωνας αὐτός καί ἡ Ἄλκμήνη ἡ σύζυγός του, κάνανε ἕνα παιδάκι, τόν Ἡρακλῆ.

–Πώς τό κά... πήγε νά πεῖ ὁ σπόρος ἀλλά θυμῆθηκε πώς ἀπαγορευόσαντε οἱ ἐρωτήσεις κι ἔσκασε.

Οί άπορίες

Η ΤΑΝΕ τόσο πρωί πρίν φέξει καλά - καλά - όταν ό βασιλιάς τής 'Αθήνας είχε πάει νά εύχηθει τό γιόκα του κι είδε τά κανιά του πού δέ χωράγανε στό κρεβάτι καί μεταμελήθηκε πού τόν είχε άφήσει νά γίνει τραμπούκος κι άποφάσισε νά τότε κάνει άνθρωπο, ώστε μόλις τώρα πού καθόσαντε πιά στά σκαμνιά τους στήν αίθουσα τής διδασκαλίας, άποφάσισε 'πί τέλους νά φανερωθει κι ό ήλιος. Κι όπως ό Τρελλός πού βγαίνει ό φωτεινός δίσκος είναι καταπέναντι μέ τήν 'Ακρόπολη κι όπως καί τό πανέθυρο πούχε διαλέξει ό άναχτας ήτονε άνατολικό, πρώτη μάπα πού φωταγωγήσανε οί άχτίδες του ήλιου κείνο τό πρωινό ήταν αύτή του πιτσιρικά του 'Ελληνα.

Δεύτερη συνέπεσε νάναι του μπαμπά του πού καθότανε μισό μέτρο πιό δώθε πρós τά μέσα του δωματίου, αλλά δαυτό δέν έχει σημασία γιατί ή μούρη του βασιλιά φωταγωγήθηκε κι άπό μοναχή της μόλις έκοψε τό φώς του ήλιου πάνω στήν πρόσοψη του παιδιού - κοντολογής τό θεώρησε καλό σημάδι ό άναχτας αύτό τό πρᾶμα.

Σκέβηκε:

'Ο Φοίβος παρακολουθάει τί γίνεται μέ τό σπόρο κι είναι φώς φανερό πώς χάρηκε πού είδε τό παιδί στό σχολείο νά μαθαίνει γράμματα. Τό θράδυ, μόλις θάχει παρατήσει τό άρμα του, θά τρέξει νά τά ξεράσει όλα στό Δευκαλίωνα καί στους ρέστους μυθικούς πού θά χαροῦνε μέ τή σειρά τους γιατί θά τούς κόψει ότι δέ μ' έμπιστευτήκανε στό θρόντο...»

Αύτή ή σκέψη έκανε τόν 'Ελληνα τόν Α' νά σηκώσει τίς χεροῦκλες του πού κράταγε τή βίτσα καί νά τηνε ταρακουνήσει κατá τό φωτεινό δίσκο του ήλιου καλημερίζοντας τό Φοίβο, αλλά ό πιτσιρικάς τρόμαξε κι έσκυψε τήν κούτρα του θαρώντας πώς ό μπαμπάς του τοιμαζότανε νά τότε καταχερίσει γιά τήν έρώτηση πού πήγε νά του κάνει - κι έτσι έσκασε.

'Ο γέρος βρήκε εύκαιρία λοιπόν καί συνέχισε:

-Τό λέγανε 'Ηρακλή είπαμε τό παιδί του 'Αμφιτρύονα καί τής 'Αλκμήνης. Λένε πώς γιά τή γέννησή του είχε θάνει κι ό Δίας τό χεράκι του - τρόπος του λέγειν - αλλά δαύτα δέν είναι γιά σέν' άκόμα. Δέν είναι άπαραίτητο νά ξέρεις κι όλες τίς λεπτομέρειες. Φτάνει νά σου πω πού ότα γεννήθηκε ήτονε πολύ

βαρύτερος απ' όλα τ' άλλα παιδιά της εποχής του, παρά κάτι σάν εσένα τόν ίδιονε.

– Εγώ ήμανε βαρύτερος από τό 'Ηρακλή μπαμπάκα;

– Καί βέβαια ήσανε καί γιά τοῦτο πρέπει νά κάνεις καί τοῦ λόγου σου ἄθλα, νά τόνε ξεπεράσεις καί μάλιστα πρέπει καί νά θιαστέϊς, γιατί αὐτός πού λέμε ἀρχίνησε ἀπό μικρός.

– Καί μήπως ἐγώ δέν ἀρχίησα ἀπό μικρός, καλέ μπαμπά; Ξεχνᾶς πόσες κούτρες ἔχω ἀνοίξει μέ τή σφεντόνα μου;

– Μέ τέτοιας λογῆς ἄθλα δέν πρόκειται νά γίνεις ἥρωας, παρά τραμποῦκος! τοῦπε ὁ γέρος του ἀναψοκοκκινίζοντας. Γιά νά γίνεις κάτι τις καί νά σέ ἀναφέρει ἡ Ἱστορία μέ τά κεφαλαῖα, πρέπει ν' ἀλλάξεις μυαλό, εἰτεμῆ θά σοῦ ἀλλάξω ἐγώ τόν ἀδόξαστο. Κατάλαβες;

– Μπαμπάκα, πᾶμε στό Λυκαθηττό νά κυνηγήσουμε κοκκινόκολους;

Ὁ βασιλιάς πετάχτηκε ὀρθός ἀπό τόσκαμνί, μέ μιά ἀγριάδα τρομαχτική στά γκαβά του. Τά μέλη του πιάσανε νά τρέμουνε καί οἱ δοντάρες του κάνανε σάν νά μάσαγε χαλίκια.

Γιά κάτι λίγο, φάνηκε πῶς θά σήκωνε τή βέργα πού κρατοῦσε καί θά χώριζε μέ δαύτη τόν πιτσιρικά σέ δύο ἴσα μέρη.

Ὅσο γιά τόν σπόρο γίνηκε ἄσπρος σάν κιμωλία πού τόν εἶδε ἔτσι.

Μά ὁ μέγας ὁ Ἕλληνας εἶχε ἀποχτήσει μιά ὑπομονή ἀξιοπεριεργη, μετά ἀπό κείνα τά μπάνια πού τοῦκανε ὁ Δευκαλίωνας κι ἄς ἦτανε δίχως χημικά συντηρητικά.

Εἶπε τοῦτα δῶ τά λόγια τοῦ γιοῦ του:

– Παλιομπάσταρδε, πρόσεχε! Εἶναι ἡ τελευταία προειδοποίηση πού σοῦ κάνω. Βάνε τά δυνατά σου νά καταλάβεις, γιατί ἄ δέν καταλάβεις ἡ κούτρα σου θά τό πληρώσει κι ἄλλος κανεῖς; Ἀπό δῶ καί πέρα, μασκαρά, κείνα πούξερες ἀνήκουν στό παρελθόν. Ἀπό δῶ καί πέρα ἔτσι καί σέ κόψω μέ σφεντόνα, σοῦ κοβω καί τό κουλό σου. Ἀπό δῶ καί πέρα ἄ σέ δῶ μέ σκισμένο χιτώνα θά σέ σκίσω καί σένανε. Κάθε φορά πού θά σέ κόβω νᾶσαι θρώμικος, θά σέ δένω μέσα σέ μιά στέρνα μέ νερό καί θά σ' ἀφήνω μιά μέρα ὀλάκερη νά μουλιάζεις. Ὅτα θά σέ ρωτάω ἀπάνω σ' αὐτά πού σέ δίδαξα καί δέ θά ξέρεις νά ἀπαντήσεις, φουκαριάτικο, θά τρῶς ξύλο ἀλύπητο. Ὅτα δέν τρῶς τό φαί σου, θά τρῶς σφαλιάρα, πού θά ἀκούγεται στά Τουρκοβούνια!

Τοῦ σπόρου τοῦχε κοπεῖ ἡ ἀνάσα.

Ἐλεγεσ πού θά τά κακάρωνε τό φουκαριάτικο.

Ἐνόησε ὅτι τήν εἶχε ἄσχημα.

– Μμά τί ἔκανα, καλέ μπαμπάκα, ψέλλισε, γιά νά τιμωρηθῶ τόσο σκληρά;

– Ἐοῦ δέν ἔκανε τίποτε, ἀποκρίθηκε ὁ γέρος του μέ μιά εἰλικρίνεια πού δέν ξαναπαντήθηκε ἔχτοτε σέ ἀρχηγό κράτους. Ἐγώ φταίω πού σέ ἄφησα καί πήρες ἀέρα. Τώρα ὅμως σωθήκανε τά ψέματα. Δέ πρόκειται νά ξαναμιλήσω. Τοῦ λοιποῦ γιά κάθε παρεχτροπή, θά μιλάει τοῦτο δῶ – τοῦδειξε τή βίτσα – ἡ τοῦτο δῶ – τοῦδειξε τή γροθιά του – ἡ τοῦτο ἐδῶ – ταρακούνησε τήν ποδάρα του. Κι ἀρχίζουμε ἀπό δαύτη τή στιγμή. Κεφάλαιο πρῶτο: Ὁ Ἡρακλῆς καί οἱ ὄφιδες! Πειδῆς αὐτός ὁ μπαγάσας ἦτονε γιός τοῦ Δία, ὅπως σοῦ ξανάπα, ἡ Ἡρα πού δέν ὑπαρχε ζηλιάρότερη ἀπό δαύτη, τόν εἶχε θάνει στό μάτι.

‘Ο μικρός ό “Έλληνας τράβηξε μιά μέ τό νύχι πάνω στή λέρα του γονάτου του καί χάραξε γραμμή.

–Τί κάνεις δεϊ δά πέρα; είπε άπορεμένος ό γέρος του πού τόν έκοψε.

–Δέν είπαμε οί έρωτήσεις στό φινάλε, μπαμπά; άπάντησ’ ό πιτσιρικάς. Τό λοιπόν σημειώνω τίς άπορίες μου γιά νά τίς θυμάμαι.

–Μπράβο σου. Φαίνεται πώς σου κόβει καί δαῦτο είναι καλό. Θά προκόψεις.

–Νά μου λειπε, μασούλισε μέσ’ από τά δόντια του ό σπόρος.

‘Ο άλλος δέν τόν άκουσε καλά άλλ’ άδιαφόρησε κιόλας καί συνέχισε:

–Τό λοιπόν ή “Ήρα πού σου λέγα, σκέβηκε ένα κόλπο γιά νά ξεκάνει τόν ‘Ηρακλή καί νά έκδικηθεί έτσι τό Δία πού τήν κερ... Μμμ, μάλιστα: Πού τήν κερνούσε πίκρες πηγαίνοντας μ’ άλλες κυρίες, πρόστεσε ό “Έλληνας λοξοκοιτάζοντας τό γιόκα του.

Κείνος γρατζούνισε ξανά τό γόνατό του κι έκανε δεύτερη γραμμή πλάϊ στήν πρώτη.

‘Ο γέρος του ξεροκατάπτε. Κοκκίνησε καί λίγο άλλα ό σπόρος άκουγε άπαθής καί μέ τά γκαθά του γουρλωμένα – πολύ μελετηρός.

–“Εστειλε δυό φίδια στήν κούνια του μωρού, συνέχισε άναστενάζοντας, γιά νά τότε πνίξουν (ό μικρός ξανατράβηξε γραμμή) άλλα κείνος ό τριspiθαμος, μωρέ-γιέ μου, τά σβερκώνει μέ τίς χερούκλες του καί τά πνίγει καί τά δύο!

‘Ο μικρός “Έλληνας τράβηξε άλλη γραμμή.

‘Ο μεγάλος ξεροκατάπτε κι ή μούρη του πήρε νά κοκκινίζει.

‘Ωστόσο κρατήθηκε.

–Τούτο ήτونه τό κεφάλαιο πρώτο. Κεφάλαιο δεύτερο τώρα: «Τό δίλημμα του ‘Ηρακλή» (γραμμή ό μικρός). ‘Ο τύπος πού λέμε γίνηκε δεκαοχτώ χρονώ (γραμμή) καί είχε ξεπεράσει τά δυό μέτρα στό ύψος (γραμμή). Τέτοια δύναμη σάν τή δική του, δέν είχε μεταγίνει λένε...

–Σάν τή δική σου μπαμπά;

‘Ο “Έλληνας κολακεύτηκε πού ό σπόρος άπήφισε τόν κίντυνο τής σφαλίστας γι αυτήν ίσα-ίσα τήν έρώτηση κι έκανε τόν κουτό άλλα κορδώθηκε κιόλας.

–Σκεδόν! άποκρίθηκε σοβαρός. Μιά μέρα τό λοιπόν ό ‘Ηρακλής προχωρούσε στόν κάμπο καί σκεβότανε, όπóταν έφτασε σ’ ένα σταυροδρόμι. Δέν πόραγε ν’ άποφασίσει ποιόν από τούς δυό δρόμους ν’ άκολουθαγε, όπóταν κάνει έτσι κι άλλιοθωρίζει: Δυό κυρίες έρχονταν πρós τό μέρος του, ή μιά από δώ κι ή άλλη από κεϊ πέρα (ό σπόρος τράβηξε δυό γραμμές). ‘Η μία ήτونه σκυλομούρα, χειρότερη κι από μπουλντώγκ καί μέ χαυλιόδοντες καί τήν ονομάτιζαν ‘Αρετή. ‘Η άλλη ήτανε μπουκιά καί συχώριο καί τή φωνάζανε Κακία. Αυτή ή δεύτερη μάλιστα – καλή ώρα – τότε μαγκώνει τόν ‘Ηρακλή από τό κουλό καί του μισοκλείνει τό γκαθό της (γραμμή ό μικρός) «Μελαχολικό σέ κόβω του λέει, άλλα ξέρω τί έχεις... Φουσκοδεντριάς αυτή τήν έποχή... “Ελα μαζί μου καί δέν θά χάσεις»(γραμμή). «Ποιά είσαι σύ;» ρωτάει ό ‘Ηρακλής μαγεμένος. «Δέν κόβεις τήν ταμπέλα από πού ήρθα; του κάνει εκείνη μέ νάζι (γραμμή). Αυτοί πού μ’ αγαπάνε μέ φωνάζουν Εύτυχία είναι όμως καί κάτι μαγκούφηδες, πού μέ λένε Κακία!» “Εκοψε πραγματικά ό ήρωας, νά λέμε, κι είδε πώς ύπαρχε στό σταυροδρόμι μιά ταμπέλα, πού

‘Από τότε κάνουν αυτό τό ίδιο κόλπο όλ’ οι άνθρωποι: Κρύβονται πίσω απ’ τήν ταμπέλα τής ‘Αρετής και κάνουνε ό,τι τούς γουστάρει.

ήτανε διπλή καί σημάδευε τόν ένα δρόμο ή μιά σανίδα καί ή δεύτερη τόν άλλονε. Στο ένα ξύλο έγραφε ΑΡΕΤΗ καί στό άλλο ΚΑΚΙΑ. Του ‘Ηρακλή άρχινίσανε νά τρέμουνε τά κανιά του μπροστά σ’ εκείνο τόν κόμματο. ‘Ιδρωσε (δυό γραμμές). «Έρχομαι, μάνα μου!» τής κάνει. «Είμαι νά τό ρωτᾶς;». ‘Ο σπόρος άλλαξε γόνατο καί τράθηξε καινούργια γραμμή, ένεκα πού τό προηγούμενο είχε γίνει σά δειγματολόγιο.

‘Ο Έλληνας σφιγγότανε γιά νά κάνει τάχρατες πώς δέν καταλάβαινε τήν καζούρα. ‘Αρχίνεψε πάλι τό μάθημα:

«Καθώς τοιμαζόντουστε νά φύγουνε, πού λές, πιτσιρικᾶ, όρμάει ή άλλη μέ τούς χαυλιόδοντες καί μαγκώνει τόν ‘Ηρακλή απ’ τό άλλο χέρι. «Μαζί μου πρέπει νάρθεις, τού φώναξε. Μαζί μου, γιά νά ξέρεις φιλαράκο, θά σου βγει ή πίστη ανάποδα, πλήν άνευ κόπο τίποτα δέν μπορείς ν’ άποχτήσεις. Μόνον σάν έρθεις μ’ έμένα, τήν ‘Αρετή, θά σέ τιμᾶνε οί άνθρωποι (γραμμή του μικρού ‘Ελληνα) καί θ’άν’ ευχαριστημένοι μαζί σου». Μπάστακας άπόμεινε άπό τή λαχτάρα ό φουκαράς ό ‘Ηρακλής, πού λές, σπόρε, καί ξυνότανε κατατρομαγμένος. Είχε άκουστά πώς ό κόσμος τιμούσε ατήν τήν κερα-‘Αρετή καί ήξερε πώς δέν τού άνοιγε πλάκες. ‘Από τήν άλλη πάντα όμως, τόχε άποφασισμένο, νά σπάσει πιό καλά τήν κούτρα του μέ τό ροπαλό του (γραμμή) παρά νά πάει παρέα της, πού ήτανε σάν κακοκαιρονάχη. Στο φινάλε τ’ άποφάσισε κι ειπε: «Μωρέ δέν πᾶ νά...» (γραμμή) καί πήρε ‘πο τό χέρι τόν κόμματο κι άνοιξανε πανιά. ‘Η ‘Αρετή έβγανε άφρες, μά ποιός τήνε λογάρι-

αζε; 'Ωστόσο ο 'Ηρακλάκιος ήτονε καί πονηρός. Δέν πήγανε μακρυά μέ τή γκόμενα... Μήν τραβάς γραμμή ρέ! Μέ «κείνη τή γυναίκα» ήθελα νά πώ. Μόλις πιό κάτω κρυφτήκανε πίσω από 'να θράχο καί περιμένανε ώσπου πάψανε ν' άκούνε τά τσιριχτά τής άλληνης. Γύρισε τότες ο μαντράχαλος πού λές, γιέ μου, άλλαξε τίς ταμπέλλες καρφώνοντας τό παλούκι άνάποδα στή γή κι ο δρόμος πούχε πάρει τώρα λεγόταν 'Αρετή, έπισήμως καί μέ τά κεφαλαία, μάλιστα. Καί από τότε τό πήρανε αυτό τό 'ίδιο κόλπο όλοι οι άνθρωποι: Κρύβονται νά πούμε πίσω από τήν ταμπέλα τής 'Αρετής καί κάνουνε ό,τι τούς γουστάρει. Τέλος τό μάθημα! Πάω νά μαζέψω λιγάκι καί τούς ρέμπελους τώρα. Βλέπεις έχω κι άλλα καθήκοντα.

Ο σπόρος κύτταξε τά χαρακωμένα ποδάρια του έμβρόντητος.

-Καί πώς θά λυθούνε όλες τούτες οι άπορίες καλέ μπαμπάκα; τσίριξε.

-Πάνε πλύνε τά πόδια σου, τούπε ο "Έλληνας.

Πρῶτα τό ἦθος

Ο ΕΛΛΗΝΑΣ ἀλλοιθώρισε. Ἀπόμεινε κοκκαλωμένος μέ ἀνοιχτή τή στομάρα του. Ἀπό τήν πρώτη μέρα πούχε ἀρχινέψει τό μάθημα περί τῶν μυθικῶν τοῦ σπόρου, ὅλο καί πρόσεχε τή φρασεολογία του, μπάς καί πονήρευε τόν πιτσιρικά νά ποῦμε κι ἐκεῖνος, μάτια μου. ἦτονε κιόλας ξεσκολισμένος!

Δαῦτος παιδευότανε νά τοῦ ἐξηγήσει ἕνα σκασμό γεγονότα ἱστορικά, μέ μικροψέματα, γιά νά ἀποχτήσει καί ἦθος ἐχτός ἀπό τή μόρφωση τό παιδί κι ἐκεῖνο νά τοῦ πετάξει τέτοια παρόλα στά καλά τοῦ καθουμένου, τό πράμα ἦτονε πιό ἄνω ποταμῶν κι ἀπό τίς γέφυρες.

– Τ' εἶπες, μωρέ κοκοθιέ; γάβγισε μανιασμένος σέ μιά στιγμή πού ζύπνησε. Τί ξέρεις ἐσύ περί κέρατο;

– Ἔ... Τώρα, παιδιά εἴμαστε καλὲ μπαμπάκα;

Σήκωσε ὁ βασιλιάς τή χερούκλα του καί τοῦ ἀστραψε ἕνα σφάλιαρο τοῦ σπόρου, πού ἔγραψε σαράντα κάσα.

Στριφογύρισε σά σθούρα.

Δέν ἔκοψε ἕνα - δύο ἀστράκια, παρά ὀλάκερο τό Γαλαξία τῆς Ἀνδρομέδας.

Εἶχε ὄμως ὑπ' ὄψη του πῶς ἕνας πρίγκηπας – ἄς τό ποῦμε ἔτσι – δέν ἐκλαιγε ποτές του, ὄντας κι εἶχε πατημένα τά δέκα καί γιά τοῦτο ἀπόμεινε ζαβλακωμένος στό πάτωμα, χωρίς νά θγάνει μιλιὰ.

Ὁ γέρος του συλλογιόστηκε νά τότε θάνει νά τοῦ πεῖ, πού εἶχε ἀκούσει δαῦτες τίς προστυχιές, ὕστερα ὅμως σκέθηκε πῶς θάτονε χειρότερο ἀν ἐπέμενε παραπάνω σ' αὐτό.

Ἄδραξε τόν πιτσιρικά ἔπο τό γιακά καί τόν ἔστησε ξανά στό σκαμνί του.

– Πρόσεξε, φουκαριάρικο, τά λόγια σου, τοῦ ξέκοψε. Ἐγώ πασκίζω νά κάνω ἀνθρώπους τοῦς ὑπηκόους μου γιά νά σοῦ παραδῶσω αὔριο μιά φυλή μαγκιῶρα νά κυβερνήσεις. Αὐτά τά αἰσχρά πού ξέρεις, ἀπαγορεύεται νά τά ξέρεις πρὶν σοῦ τό ἐπιτρέψω ἴγῳ. Δέν πρέπει νᾶσαι ἀγαθός, ἀλλά εἶναι ἀπαραίτητο νᾶσαι σεμνός. Κι ὅταν ἀκούς καμμιά κουθέντα μπόσικια, νά κάνεις πῶς

κοιτάζεις έξω 'πό τό πανέθυρο, ένεκα πού οί μυθικοί κάνανε τέτοιες θρωμιές όποτε έβρισκαν' εύκαιρία. ώστε όσο ξώφαλτσα και νά τίς περάσεις στην 'Ιστορία τή μπόχα θά τήν μυριστείς όπωςόηποτε. Καλή ώρα, στην περίπτωση πού κουβεντιάζουμε. μ' εκείνη τή γυναίκα πού συναπάντησε ό 'Ηρακλής και τής πήρε τή ζώνη της. 'Ο ήρωας μ' άλλα λόγια του κάκου προσπάθησε νά δικαιολογηθεί ότι δέν είχε θάνει τήν πονηριά στό νοϋ του, μέ τό νά τής λύσει τό ζουνάρι. 'Η λεγάμενη όλο και του κουινιότανε. Τί κάνεις αυτού μωρέ ανεπρόκοπε: 'Εμένα μαλλιιάζ' ή γλώσσα μου και σύ έχεις τό νοϋ σου έξω 'πό τό παράθυρο;

– Δέ μου είπες. μπαμπάκα νά κοιτάζω κει άπ' όξω, ότα μυρίζομαι τά θρώμικα:

'Ο βασιλιάς σήκωσε ψηλά και τίς δύο χεροϋκλες του και ζήτησε από τόν πατερα τών Θεών. νά του δίνει ύπομονή, μ' αυτό τό σπόρο πούχε μπλέξει.

'Υστερα συνέχισε τό μάθημα:

--Να μη σου τά πολυλογώ. πιτσιρικά, κειν' ή γυναίκα δέν ήτανε στ' αλήθεια ή 'Ιππολύτη. μόνο ήτανε μιά ψεύτρα και μισή. Είχε όρεχτεί τόν ήρωα και ήθελε - δέ σέ νοιάζει σένα τ' ήθελε.

'Ο σπόρος έκοψ' έξω 'πό τό πανέθυρο.

'Ο βασιλιάς άναστέναξε και πήγε παρακάτω:

–'Ο 'Ηρακλίας, τότε κατάλαθε πώς δέ μπορούσε νά προχωράει στα στραβά κι όπου τόν έβγαζ' ή άκρη. 'Ετσι δέ θάφτανε ποτές του στή χώρα τών 'Αμαζόνων. πού βασίλευε ή 'Ιππολύτη. Γύρισε μάνι - μάνι στην πατρίδα του, άφου πέταξε εκείνο τό θρωμοζουνάρι στην κούτρα της ιδιοχτήτριας του - ήτونه ένα σκέτο λουρί μονάχα, χωρίς διαμάντια, χωρίς ρουμπίνια, χωρίς τίποτες.

«Μάζεψε τά φιλαράκια τά καλά της γειτονιάς του, πούχανε μεγαλώσει μαζί από πιτσιρικάδες, ναυλώσανε δυό - τρία πλεούμενα, μπήκανε μέσα και κινήσανε για τή Μικρή 'Ασία στα σίγουρ' αυτή τή δόση, ένεκα πούξεραν τό δρόμο οί θαλασσινοί. Φτάσανε και στό βασίλειο τών 'Αμαζόνων και ήσαντε αυτές οί γυναίκες. νά πούμε πολεμιστινες μ' όλη τή σημασία της λέξεως. Καβαλικεύανε κάτι γοργοπόδαρα αλόγατα και πολεμούσανε σαν άντρες κι ακόμα καλύτερα, πειδής οί γυναίκες, νά ξέρεις έχουνε από πάντα κι ένα όπλο παραπάνω.

'Ο 'Ελληνας ό Β' έκοψε έξω 'πό τό πανέθυρο.

– Δέν ύπαρχε λαός, άπ' όλους τούς γειτόνους τους, πού νά του κοιτάει νά τά θάνει μαζί τους, ένεκα πού όλοι τούς έκοβε ότι και νά νικούσανε ακόμα πάλι νικημένοι θά θγαίνανε στό φινάλε. 'Ο 'Ηρακλίας, γιέ μου, δέν είχε θάνει στό νοϋ του νά πολεμήσει μέ κυρίες, όσο γενναίες και δυνατές κι άν ήσαντε. Δέ μπόρεσε όμως νά κάνει άλλοιώτικά. Μόλις πάτησαν τά ποδάρια τους στην παραλία, νάσου και τούς ρίχνονται από τά πέρα καμμία διακοσαριά κούκλες πάνω στ' αλόγατα ώπλισμένες μέ σπαθιά και άκόντια. Τό λοιπόν θέλοντας και μή, τραθήξανε κι αυτοί τά δικά τους και ή μάχη άρχινεψε μέ τά όλα της. 'Ο ήρωας κυαλάρισε τήν 'Ιππολύτη πού φορούσε τή ζώνη της και τής έκανε γιούργια. Πήγε ή κακομοίρα νά τόν σουβλίσει μέ τό κοντάρι της,μά μήτε πού πρόκανε νά κουνήσει τό χεράκι της. Τής μάγκωσε ό 'Ηρακλής τή σουβλα και τήνε τσάκισε στις δαχτυλάρες του, σαν νά ήτونه όδοντογλυφίδα. Στο ύστερο της πήρε και τή διαμαντορουμπινοστολισμένη ζώνη και τήν

άφηκε στόν ἄσσο. Ἔλεγε πού θάπεφτε τά μπρούμυτα ἢ κυρά, νά σφαδάξει στό κλάμα, ἔνεκα πού ἡ ζώνη δαύτη ἦτονε «ἀπό χέρι» νά ποῦμε, τῆς τήν εἶχε χαρισμένη ὁ Θεός ὁ Ἄρης, γιέ μου – τίνος θεός εἶναι ὁ Ἄρης, θρέ σύ;

– Τοῦ πολέμου, μπαμπάκα.

– Μπράβο σου! Ἄρχινεύεις νά πηγαίνεις στό καλύτερο. Ἔτσι λοιπόν: Τῆς τήν εἶχε χαρισμένη αὐτός ὁ Θεός τῆ ζώνη μέ τά διαμάντια καί τά ρουμπίνια καί γιά νά τῆς τῆ χαρίσει, πᾶ νά πεί βεβαίως, ὅτι τίς εἶχε τίς ἀναμνήσεις τῆς ἢ λεγόμενη ἀπό δαῦτον. Πάλι κοιτᾶς ὄξω ἀπό τό πανέθυρο θλέπω – παραεῖσαι ξεβγαλμένος γιά τήν ἡλικία σου, γιέ μου! Πᾶμε παρακάτω ὡστόσο, πρί μ' ἀρπάξει ὁ θυμός: Ἡ Ἰππολύτη δέ φάνηκε νά χαλνᾶει τῆ ζαχαρένια τῆς περι τῆ ζώνη, ὅπως φαντάστηκε ὁ ἥρωας. Μῆτε τά μπρούμυτα ἔπεσε, μῆτε τ' ἀνάσκελα. Ἐκανε μόνο τά κουλά τῆς χωνί καί φώναξε στίς ρέστες τίς ἀμαζόνες:

«Κορίτσια! Ἡ μάχη τέλος! Καθῆστε στ' αὐγά σας».

«Κόψανε δαῦτες πρός τό μέρος τῆς, εἶδανε πού δέν εἶχε πλέο ζώνη καί παραδεχτήκανε πώς ὁ πόλεμος εἶχε ὄντως τελειώσει, ἔνεκα πού οἱ κυρίες αὐτές πολεμοῦσαν μονάχα ἄμα φοροῦσαν ζώνες οἱ βασίλισσές τους καί γιά δαῦτο τίς ἔλεγαν καί «ἄμα-ζώνες», ὅπως καταλαβαίνεις. Τοῦ Ἡρακλᾶκια τοῦ παραξενοφάνηκε ὡστόσο πού ἡ Ἰππολύτη τό πήρε τόσο ξώφαλτα τό ζήτημα καί τῆς λέει μιά δόση:

«Ἄν ἴσως καί δέν ἐννόησες καλά, κυρά - τέτοια, σέ πληροφορῶ πώς τῆ ζώνη δαύτη δέν πρόκειται νά τήν ξαναδεῖς!»

«Χαλάλι σου, λεβέντη μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ βασίλισσα. Γιά τήν ἴδια δουλειά πού μοῦ τῆ χάρισαν, τῆ χαρίζω κι ἐγώ τώρα σέ σένανε. Ἡμαρτον Θεοί μου! Τί ἄντρακλας εἶσαι τοῦ λόγου σου! Δέν θά ὑπαρχε πιό μεγάλη δυστυχία γιά μένα ἀπό τό νά σέ ἀνίκαγα!»

«Σπόρε, θλέπω πώς δέ σοῦ ξεφεύγει τό παραμικρό, μπαγάσα! Ὅλο ἔξω ἔπό τό πανέθυρο θρίσκεται τό γκαθό σου. Εἶναι ἀπό τήν πονηριά ἢ μήπως καί δέν προσέχεις στό μάθημα;

– Τί λές πού δέν προσέχω, καλέ μπαμπάκα! φώναξε ὁ Ἕλληνας ὁ Β' προσβεβλημένος. Δέν χάνω μῆτε ἄρφα ἀπ' αὐτά πού λές – ὠραιότερο μάθημα δέ μοῦ εἶχες ματακάνει ὡς τώρα. Τί ἀπόγινε παρακάτω μέ τόν Ἡρακλᾶκια καί τήν Ἰππολύτη; Ταχτοποιηθήκανε; Δηλαδῆ θέ νά πῶ, δέν τά χαλάσανε περί τῆ ζώνη;

– Ὅχι σοῦ εἶπα μωρέ! Ἡ βασίλισσα τοῦ τό ἔξεκοψε τοῦ ἥρωα: Ἐγώ γιά σένα ἐνδιαφέρομαι, τοῦ λέει καί γιά τῆ ζώνη, πολύ πού μέ ζώνει. Ἐλάτε στήν πολιτεία καί σύ οἱ σύντροφοί σου καί θά φᾶμε καλά. Καί πράγματι περάσανε φῖνα, σπόρε μερικές μέρες. Στό ὕστερο ὅμως, μῆκανε πάλι στά πλεούμενά τους, γιά νά γυρίσουνε στήν Πελοπόννησο. Εἶχανε καί τῆ ζώνη παρέα τους αὐτή τῆ δόση, πού ὁ Εὐρυστέας – δέν τόπαμε – τήν ἤθελε νά τήνε κάνει δῶρο τῆς δυχατέρας του Ἀδμήτης, πού τούχε φάει τ' αὐτιά μέ δαύτη.

Ἡ Ἕλληνας ἔξυσε τήν κούτρα του γιά νά θυμηθεῖ τί θάλεγε παρακάτω καί στό φινάλε ἀρχίνῃς ἔτσι:

– Τώρα θά σοῦ διηγηθῶ γιά μιά ἀκόμα ἀντραγαθία τοῦ Ἡρακλῆ, πιτσιρικά. Ὁ ἀξάδερφός του ὁ Εὐρυστέας, εἶχε ἀρχίσει πολύ νά τότε φοβάται ὅπως σουπά. Ἐμαθε λοιπόν ὅτι στήν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου, κείθε πού ἀρχινεύει

ένας μεγάλος ώκεανός, πού άκόμα δέ βρήκανε τό φινάλε του, ζοϋσε ένας γίγαντας φοβερός και τρομερός και στή δύναμη αλλά και στή κοψά. Είχε νά πούμε τρία κεφάλια, τρεις κορμούς και μισή ντουζίνα κουλά, από τή μέση και πάνω δαϋτα. 'Από κεί και κάτω δέν διάφερε από τούς άλλους άθρώπους. 'Ως φαίνεται δέν τόν είχανε γεννημένονε μάνα και πατέρας αυτόν τόν τύπο, παρά κανένας σουρρεαλιστής Θεός, γιά νά κάνει τήν πλάκα του. Τό σίγουρο είναι, γιέ μου, πώς είχ' ένα σκασμό κοπάδια από τά πιό φίνα βόδια κι είχε τά έξη γκαθά του γαρίδα νύχτα - μέρα γιά νά τά φυλάει, μαζί μέ τούς μπιστικούς του και τόν σκύλο του τόν Φλόξ, πούχε και δαϋτος δυό κεφάλια, γιατί μέ ένα δέν θά τόν ξπαιρνε ποτέ στή δούλεψή του, ένας κύριος σάν τόν Γηρυόνη - έτσι όνοματίζανε τόν τρικέφαλο γίγαντα.

«Τό λοιπόν ζήτησε ό Εϋρυστέας από τόν 'Ηρακλή, νά πάει νά του φέρει λέει, δαϋτα τά βόδια του Γηρυόνη, σάμπως και νά ήτονε τό άπλούστερο πράμα. Κι ό ήρωας όμως ξεκίνησε χωρίς δεύτερη κουθέντα, όπως θά ξεκίναγες του λόγου σου, νά πούμε, γιά νά μου φέρεις μιά κούπα κρασί....

- Δέν ύπάρχει μπαμπάκα. 'Η μάνα μου έέχασε τήν κάνουλα άνοιχτή τό πρωί και τό βαρέλι άδειασε μέχρι πάτο.

Τά γκαθά του 'Ελληνα στριφογυρίσανε άγρια.

- Τί έκανε λέει; βρυχήθηκε μέ τρομερή φωνή και πήρε νά τρέμει ολάκερος. Τό μάθημα τέλος, σπόρε. 'Αναβάλλεται γι αύριο!

Και όρμησε σά ταϋρος προς τά προϋλαία.

- 'Αρχισε νά ραμολίρει ό γέρος κατά - πώς φαίνεται, μονολόγησε μένοντας μόνος του ό πιτσιρικάς. 'Ότα θά μεγαλώσω και θά γίνω βασιλιάς, θά πā νά κάνω μιά έπίσκεψη στίς άμαζόνες!

Τό κοροϊδάκι τῶν θεῶν

ΤΟ ΙΔΙΟ βράδου ὁ Ἕλληνας πῆρε τό σπόρο καί τότε πῆγε στό θέατρο. Ἦγουν σ' ἓνα ναό τῆς θεάιναις Ἄρτεμης. Μέ τήν εὐκαιρία πού θά τῆς σφάζανε κάτι τραγιά, θά χορεύανε οἱ ἱέρειες τό χορό τῆς κοιλιᾶς ἢ κάτι ἄλλο παρόμοιο, γιατί κανεῖς δέν ἔχει δεῖ ἀρχαία γυναίκα νά χορεύει, ὥστε νά ξέρει πῶς ἀκριβῶς ἦτονε ὁ χορός τους. Ἐκεῖνα πού βλέπετε στά σινεμά καί στήν τιβί εἶναι μούσια τοῦ καθενοῦ σκηνοθέτη.

Ὁ πιτσιρικάς ὁ Ἕλληνας ἀλλοιθώρισε μέ τό νά δεῖ κείνες τίς μισόγυμνες κοπέλλες νά ταρακουνᾶνε τά κορμιά τους καί νά σιῶνται καί νά λυγιῶνται.

Ὁ βασιλιάς τῆς Ἀθήνας ὅμως εἶχε ἀλλοιθωρίσει κι ἐκεῖνος στό μεταξύ καί ἦτονε νά τότε κλαῖς. Στά παλιότερα χρόνια, τότε πού κοπροσκύλαγε στά κατσάβραχα τοῦ Παμίρ μέ τή φυλή του, ὅποια κυρία τοῦ γουστάριζε, μπορούσε νά τῆς τή στήσει μέ τό ρόπαλο πίσω ἀπό καμμία κοτρώνα καί νά τήν κουμαντάρει. Τώρα ὅμως, ἔνεκα οἱ νόμοι ἀπό τούς μυθικούς, πούλεγαν πῶς μονάχα μιά σύζυγο δικαίᾳται ὁ καθένας, καί καθῶς ὄντας βασιλιάς αὐτός, ἔπρεπε νά δίνει καί τό καλό παράδειγμα, εἶχε μπεῖ στή σαλαμούρα μαζί μέ τήν κυρά του κι ὅποτ' ἔκοβε θυλικό, πετοῦσε ἢ περδικούλα του.

Ὅλ' αὐτά τά λέμε γιά νά ἐννοηθεῖ ὁ λόγος, πού ὁ Ἕλληνας ὁ πατέρας δέν εἶχε πάρει εἶδηση τίποτ' ἀπ' ὅ,τι συνέβαινε μέ τόν κανακάρη του, ἔτσι ἀφοσιωμένος πού ἦτονε.

Ὁ πιτσιρικάς εἶχε πήξει ἄλλο τόσο ὅσο κι ὁ μπαμπάς του, γιά νά μήν ποῦμε καί περισσότερο. Ὅπως εἶχανε μάλιστα καί τήν ἴδια φάτσα σκεδόν, νόμιζες πούκοβες μιά μούρη σέ δυό ἀντίγραφα.

Καί τῶν δυονῶν τούς τρέχανε τά σάλια.

Ἀμφότεροι στά ἴδια σημεῖα τῶν κυριῶν εἶχανε καρφωμένα τά γκαθά τους.

Καί βροντούσανε τά σαντούρια κι' οί λύρες καί κάτι άλλα συμπράκαλα άγνωστα στό σήμερα. Καί κουνάγανε τό ξεράδια τους οί χορεύτριες καί τά πάνω καί τά κάτω στόν ρυθμό τής μουσικής κι' έλεγεσ τώρα θά χυμήξουνε, γιά ό πατήρ, γιά ό υίός γιά καί οί δύο παρέα.

Άντίς νά συμβοϋνε δαϋτα, δέν ξέρω πώς συνέθηκε μιά δόση καί γυρίζει ό γέρος καί κόβει τό γιό του κι άλλοιθωρίζει τρισχειρότερα.

Όλη του ή – τέλος πάντων – τοϋ πέρασε ή μπορούμε νά ποϋμε πώς βρήκε μιά ευκαιρία νά ξεσπάσει τήν τσαντίλα του κάπου καί σβερκώνει τό σπόρο σάν νά ήτονε πρόββατο.

–Τί κάνεις κεί δά πέρα, θρέ κανάγια; βρυχήθηκε σάν τό λιοντάρι. Τί γούρλωσες τά γκαθά σου;

–Τίποτα, μπαμπάκα, ψέλλισε τρέμοντας ό σπόρος.

–Πώς τίποτα, μωρέ; Έγώ βλέπω καί τρέχουν τά σάλια σου!

–Δέν εΐναι τίποτα, μπαμπάκα! Ξανάπε ό πιτσιρικάς μισοκακόμοιρα, σάν σαΐνι πού ήτονε. Καί τά δικά σου τρέχουνε. Μπορεί νάναι από κείνη τήν καυτή σκορδαλιά πού φάγαμε.

Αυτό ήταν.

Πώς νά πεί τώρα ό μπαμπάς τοϋ γιοϋ κουβέντα περί τά σάλια, άφοϋ τρέχανε καί τά δικά του;

Κατάπτε τό θυμό του κι έτσι όπως κράταγε τό διάδοχο στόν άέρα από τό γιακά, τότε κουβάλησε μέχρι στήν Άκρόπολη μέ τήν άκλόνητη άπόφαση νά μήν τόν ξαναπάει στό θέατρο, μακάρι καί τί.

Τό λοιπόν γι' αυτό τό λόγο πέρασ' εκείνο τό βράδυ κι ήρθε τ' άλλο πρωί.

Καί τότες έστησε ό Έλληνας ό βασιλιάς τόν Έλληνα τό διάδοχο στό σκαμνί γιά νά τοϋ συνεχίσει τήν Ίστορία περί τά κατορθώματα τοϋ ήρωα Έρακλή.

–Πού εΐχαμε μείνει, ρέ; ρώτησε ζόρικα τό μικρό, όντας τόν είδε νά κάθεται σάν όσια Μαρία, μέ σταυρωμένα τά κουλά του. Θυμάσαι;

–Πώς δέ θυμάμαι, μπαμπάκα! Έκανε ό σπόρος καί φωτίστηκε' ή μούρη του. Μοϋ έλεγεσ πού ό ήρωας κοιτοϋσε δαϋτα πού είχε κείνη ή κυρία μπροστά της καί τήν άρωτοϋσε μήπως ήσαντε από Μήλα τών Έσπερίδων. Τί γίνηκε τό λοιπόν παρακάτω;

–Κομμένη! Τίποτα! μούγκρισε ό βασιλιάς Ξερά - Ξερά. Δέ γίνηκε τίποτα, παρά ό πελώριος είχε κάνει λάθος καί δέν είχε φτάσει στή χώρα τών Έσπερίδων πού λέγαμε, μόνο είχε πολύ δρόμο νά κάνει άκόμα, γιατί όπως σου ξανάπα, τό μέρος εκείνο ήτονε στήν άκρεια τοϋ κόσμου! Τό ποιπόν σηκώθηκε κι έφυγε καί συνέχισε νά πηγαίνει.

–Έτσι δά; Χωρίς νά συμβεί τό παραμικρό; ρώτησε ό διάδοχος κατσοφιάζοντας.

–Έτσι, μάλιστα! Γιατί; Γουστάρεις τίποτα; μούγγρισε ό βασιλιάς ταρακουνώντας τή χερούκλα του.

–Όχι... είπα...

–Νά μή λές στό έξης, γιατί κήκεσ! Ά μέ Ξαναδιακόψεις, θά σου ίσοπεδώσω τή μούρη! Ξηγηθήκαμε;

Ό σπόρος έγενεψε μέ τό κεφάλι πώς εΐχανε Ξηγηθεί.

Ό βασιλιάς άρχίνεψε λοιπόν:

–Πήγανε - πήγανε ό Έρακλής καί πηγαίμό δέν είχε. Μήνες περπάταγε,

χρόνια περπάταγε – κι ἐγὼ δὲν ξέρω πόσο. Ξέρω μονάχα νά σου πῶ ὅτι ἔφτασε μιά δόση σ' ἓνα μέρος πού τό ὀνοματίζανε Καύκασο κι ἔφτασε καί σέ μιά παραλία πού ἦτονε μιά θεώρατη πέτρα, πού τήν ὀνοματίζανε θράχο. Πάνω σέ δαῦτο τό θράχο εἶχανε ἀλυσοδεμένο ἓναν ἀψηλό – ξερακιανό μέ μούσι καί μακρυά μαλλιά. Ἦτονε ὁ Προμηθεάς, γιέ μου, ὁ πατέρας τοῦ πατέρα μου δηλαδή, μ' ἄλλα λόγια ὁ προπάπους ὁ δικός σου – ἄσκετο τώρα ἂν ἔχουνε περάσει ἓνας σκασμός χρόνια ἀπό τότε, θά σου ἐξηγήσω ἀργότερα πῶς συνέθηκε δαῦτο. Τώρα θά μοῦ πεις, πῶς ἔφτασε ὡς αὐτό τό θράχο ὁ Ἡρακλάκιος; Ἔφτασε γιατί ἄκουσε ἀπό μακρυά κάτι ἀγριοφωνάρες, ἄλλο πράμα. Πάει τό λοιπόν κοντήτερα καί τί νά δεῖ; Βάνε μέ νοῦ σου! Ἕνας ἀητός καθότανε, πιτσιρικά, πάνω στήν κοιλιά τοῦ γέρου καί τοῦ κολάτσιζε τό σηκότι. Γιά δαῦτο τσίριζε ὁ τύπος καί γιά δαῦτο κι ὁ ἥρωας τότε λυπήθηκε. Τρεῖς φρεῖ μιά σαῖτα στήν κούτρα τοῦ ἀητοῦ ἀπό κει πέρα πού θρισκότανε καί τότε κούτρουβαλιάζει τέζα. Στό ὕστερο κοντοζύγωσε τό γέρο καί ράγισ' ἡ καρδιά του. νά τότε κόψει ἔτσι, μέσα στά αἶματα καί χωρίς σηκότι. Ἄδραξε μέ τίς χερσοῦκλες του τίς ἀλυσίδες πού τότε δένανε καί τίς ἔκοψε σάν νά ἦτονε σπάγγος. Τόν ἔβανε νά καθήσει ἀναπαυτικά μέ τή ράχη ἀκουμπισμένη σ' ἓνα γκωνάρι καί τότε ρώτησε:

«Γιόνάς παπούλη;»

«Ἔτσι κι ἔτσι. Ὅταν γελάω περισσότερο, τοῦ λέει ὁ γέρος. Τό πῶ μεγαλύτερο μου μαρτύριο εἶναι ἡ πείνα – ἔχω νά φάω κάπου δυό - τρεῖς χιλιάδες χρόνια».

«Θάχη τρελλαθεῖ τό δίχως ἄλλο», συλλογίστηκε ὁ Ἡρακλάκιος μέ συμπόνηση. Τοῦ εἶπε ὡστόσο:

«Ἄν εἶχα ἓνα σπέρτο, θά σουψήνα δαῦτο τόν ἀητό γιά νά κολατσίσεις.

«Ἀπό σπέρτα ἄλλο, τίποτα, τοῦ κάνει ὁ γέρος γελώντας ἀλλά ξαφνικά βόγγηξε κι ἔπιασε τήν πληγή του: Ὅτα ξεχνιέμαι καί γελάω, εἶναι φρίκη. Μοῦ δίνει κάτι σουβλιές! Πού λές, φίλε, τά σπέρτα ἀτός μου τ' ἀνακάλυψα. Δέν ἔχεις ἀκουστά γιά μένα; Εἶμαι ὁ Προμηθεάς! – καί κάνει ἔτσι καί βγάξει ὄντως μιά φούχτα σπέρτα ἀπό τήν κολότσεπη. Νά, πάρε ν' ἀνάψεις πενήντα φωτιές. Ὅμως ἐγὼ δυστυχῶς, δέν μπορῶ νά φάω κρέας. Ξέρεις, μέ πειράζει στό σηκότι – βγάζω ὀρτυκάρια».

«Μέ κουντίζεις, γέρο; τοῦ λέει ὁ Ἡρακλάκιος ποῦπιασε νά τσατίζεται. Πῶς σέ πειράζει στό σηκότι, ἀφοῦ τό σηκότι σου τῶφαγε ὁ ἀητός καί δέν ἔχεις;»

«Ὁ γέρος γέλασε πάλι ἀλλά συγκρατημένα, φροντίζοντας νά μή τρανταχτεῖ.

«Ἐχεις δίκιο νά σου παραξενοφαίνεται, εἶπε κατόπι. Πῶς νά σου κόψει, ὄντας δὲν ξέρεις ὀλάκερο τό στορικό; Γιατί, τό σηκότι μου, πού λές, σέ λιγάκι θᾶναι πάλι στή θέση του. Καί γιά νά μή μοῦ τό πρήξεις μέ τίς ἐρωτήσεις, ἄκου νά σου τά ξηγήσω ὅλα μιά κι ὀξω: Εἶμαι καιρούς καί ζαμάνια σέ δαῦτο τό θράχο, ὀπως σοῦπα. Ὁ Δίας τό κανόνισε ἔτσι κι ὁ Ἡφαιστος κάρφωσε τίς ἀλυσίδες. Καί, γιά νά τυραγιέμαι ὁ πατέρας τῶν θεῶν μοῦ ἔβανε κάθε μέρα ἀπό μιά καινούργια σκοταριά κι ἐρχότανε δαῦτος ὁ ἀητός καί μοῦ τήν ξανάτρωγε. Κι ὅλα τᾶπαθα γιά τιμωρία μου, λόγω πού πήρα τά σπέρτα ἀπό τόν Ὀλυμπο καί τᾶφερα στούς ἀνθρώπους – θά ξέρεις πῶς εἶναι

είδος μενοπωλείου και δέν πιτρέπεται ή έξαγωγή. Κι εγώ τ'όξερα, θά μου πείς, τήν πάτησα όμως για νάμαι πονεσιάρης. Δέ βαρυέσαι! Περρασμένα ξεχασμένα πιά... "Ωχ! Σκοτίζομαι!"

«Τί έχεις; Ζαλάδα σουρτε;»

«"Όχι – έννοώ πώς νοιώθω τό σκότι μου, πού άρχίζει νά ξαναγίνεται. Άλλά πολύ μιλήσαμε για μένα. Πές μου και τά δικά σου. Πού βρέθηκες δώ κάτω; Λίγο πιό πέρα είναι ή άκρη του κόσμου».

«Τούπε ό 'Ηρακλής, γιέ μου, τά καθέκαστα και στό άναμεταξύ είχε μαθήσει τόν άητό άναψε μία φωτιά μέ ξερόκλαδα και τόν έψηνε. Μοσκομύριζε ή τσίκνα.

«Τά μήλα τών 'Εσπερίδων δέ μπορείς νά τά πάρεις μόνος σου, του λέει ό Προμηθέας όταν άκουσε τή δουλειά. Θά σέ στείλω γ'ώ στόν άδερφό μου τόν "Άτλαντα».

«Τ' είναι δαύτος;» ρώτησε άπορημένος ό ήρωας.

«"Άστον! του κάνει ό γέρος μέ λύπηση. "Άλλο κοροϊδάκι τών Θεών! Μωρέ, αυτό τό βρωμόπουλο μοϋσπασε τή μύτη!»

–Μπαμπάκα, μου άνοιξες τήν όρεξη, τόλμησε νά διακόψει λιγωμένος ό σπόρος.

–Άμε! ειπέ μεγαλόψυχα ό βασιλιάς. Τράβα στή μάνα σου νά σου δώσει ψωμοτύρι και ξανάλα νά σου συνεχίσω... Φέρε κι έμένα. ρέ!

Ἡ «κερατιά»

Ο ΠΙΤΣΙΡΙΚΑΣ ὄντως ξαναγύρισε μασουλώντας τό ψωμοτύρι του και κουβαλώντας και μιά κομμάτα γιά τό μπαμπά του, τόν Ἕλληνα τό Βασιλιά.

Αὐτουνοῦ τοῦ δευτέρου οἱ δοντάρες ἀρχινήσανε ν' ἀλέθουνε σάν μυλόπετρες. Τό ψωμί ἔμπαινε στό σι ἕμα του κι ἀφανιζότανε, σάν νά ἦταν πού ἔπεφτε σέ πηγάδι. Σέ κάτι δευτερ ὀλεπτα ὀλη κεινή ἡ κομματάρα πού λέγαμε, δέν ὑπαρχε πιά.

Συνέχισε τότε τό μάθημα γιά νά μή χάνει χρόνο κι ὁ σπόρος ἄς ἔτρωγε ἀκόμα—τόσο τό καλύτερο μάλιστα, γιατί ἀφοῦ μασούλαγε δέν θά μπόραγε νά κάνει κι ἐρωτήσεις.

—Λοιπόν, πού λές, ὁ ραμολημένος ἀπό τούς δυό ἥρωες — ἦγουν ὁ Προμηθέας, γιατί ἥρωας ἦτονε καί δαῦτος, γιέ μου— ἔλεγε καί ματάλεγε πώς τό βρωμοπούλι κείνο πούψηνε ὁ Ἡρακλάκιος, εἶχε σπάσει τήν μύτη του. Στό φινάλε δήλωσε πώς — τόν πείραζε δέν τόν πείραζε τό σηκότι του — θᾶπαιρνε ἕνα μεζεδάκι γιατί ἀλλοιώτικα θά λιγοθυμοῦσε ἀπό τή λιγούρα. Τί μεζεδάκι ὄμως, πού ὄντας ἔπεσε πάνω στόν ἀητό ὁ γέρος, τοῦκανε τέτοια φύρα μέ τίς δοντάρες του, πού μόλις πρόκανε ὁ Ἡρακλάκιος νά γλειψῆ ἕνα κοκκαλάκι ἀπ' τό πουλί — τό γιάντες.

«Εὐτυχῶς καί δέν εἶχες ὄρεξη! τοῦ κάνει ὁ πελώριος μέ θαυμασμό. Εἶσαι καλύτερα τώρα πού φαρμάκωσες;»

«Πολύ καλύτερα», παραδέχτηκε ὁ κρονόληρος καί ξερογλειφότανε.

«Τό λοιπόν πές καί τίποτα, καμμιά δόση, περί τόν Ἄτλαντα πού μούκανες κουβέντα.»

«Ἄ, ναί! Μάλιστα! τοῦ λέει κείνος. Ὁ Ἄτλαντας εἶναι ἀδερφός μου.»

«Αὐτό μου τόπες. Πάνε παρακάτω.»

«Ἐγώ τί νά κάνω παρακάτω; ἀπόρησε ὁ ραμολής. Ἐσύ θά πᾶς παρακάτω, γιά νά συναντήσεις τόν Ἄτλαντα τόν ἀδερφό μου. Νά τοῦ πεις πώς σέ στέλνω ἔγω καί πώς μέ γλύτωσες καί μέ λευτέρωσες — ὅλα νά τοῦ τά πεις, γιατί μονάχα ἔτσι θ' ἀποφασίσει νά σ' ἐξυπερετήσῃ.»

«Καί τί ἐξυπερέτηση θά μοῦ κάνει;»

«Θά πά' νά σοῦ φέρει τά Μῆλα τῶν Ἑσπερίδων, πού θές. Μόνος σου δέν μπορεῖς νά μπεῖς στό περιβόλι ἔνεκα πού ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος στούς ξένους.»

«Μωρ' τί μοῦ λές! κάνει μέ θιγμένη ἀξιοπρέπεια ὁ Ἡρακλάκιος. Μπάς νομίζεις, παπούλη, πῶς εἶμαι ἀπό δαύτους πού λογαριάζουνε ἀπαγορεύσεις; Ἐγώ πού μέ κόβεις, κοντεύω νά συμπληρώσω μιά ντουζίνα ἄθλα κι ἄ καθόμουνα νά ρωτάω τί πιτρέπεται καί τί δέν πιτρέπεται, δέ θάχα κάνει οὔτε μισό. Θά εἶμανε ἀκόμα σέ κείνο τό δάσο στήν Πελοπόννησο, κορτάροντας τό λάφι τῆς Ἄρτεμης, πού ἀπαγορευότανε νά τῆς τό πιάσει ἄθρως. Ἐγώ ὅμως καί τό λάφι τῆς ἔπιασα καί τήν Ἄρτεμη...»

«Σιγά! Σιγά θρέ παιδάκι μου! Μήν παίρνεις φόρα! τόν ἔκοψε ὁ Προμηθεὺς μέ γουρλωμένες τίς ματάρες του. Δέ σ' εἶπαμε καμπούρη! Τό ξέρω πούσαι ἥρωας καί τό λέει ἡ περδικούλα σου. Γιά στραβό μέ πέρασες; Δέν εἶδα πῶς ταχτοποίησες τόν ἀητό πού μοῦτρωγε τό σηκότι καί πού ἦτονε και σταλμένος ἀπό τό Δία; Δέν εἶδα πῶς ἔπιασες κείνες τίς ἄλυσιδάρες καί τίς τσάκιες σάν νά ἦσαντε ἀπό κλωστή;»

«Τό λοιπόν;»

«Δέν ἔχει λοιπόν. Εἶναι ὅμως κάτι πράματα, πού δέ γίνονται μέ τό ζόρι καί μέ τήν ἀγριάδα, οὔτε μέ τή δύναμη, παρά θένε μέ τό μαλακό καί μέ τή μαλαγανιά.»

«Καί πιά 'ναι δαῦτα τά πράματα;»

«Δαῦτα εἶναι τά Μῆλα τῶν Ἑσπερίδων. Διότι τοῦ λόγου σου μπορεῖς νά τραβήξεις ἓνα μυταρόλο στήν πόρτα τοῦ περιβολιοῦ τους καί νά κάνεις γιούργια μέσα κι ἐκεῖνες δέν βλέπω πῶς μπορᾶνε νά σέ σταματήσουν, ἓνα τέτοιο ἄντρακλα. Ὅμως καί μέ δαῦτο τί θά καταφέρεις;»

«Θά τούς πάρω τά μῆλα τους καί θά τά πάω τοῦ ἀξαδέρφου μου τοῦ Εὐρυστέα.»

«Θά σοῦ ἔλεγα τί θά πάρεις! Μόλις πατήσῃ πόδι ξένου στό περιβόλι, ἤρωά μου, τά μῆλα μαραίνονται στή στιγμή καί σαπίζουν. Ὅσο γιά κείνα τά τέσσαρα πούναι χρυσά, γίνονται μονοκοπανιάς μπρούτζινα. Τό λοιπόν, ὅπως βλέπεις, δέ χωράει ζοριλίκι στήν περίπτωση δαῦτη.»

«Ὁ πελώριος, γιέ μου, ξύθηκε στὸν ἀφαλό ἀπορημένος καί ὕστερα καί στό δοξαπατρί. Τοῦκοψε πῶς ὅτα μιά δουλειά δέ μπορεῖ νά γίνῃ μέ τή δύναμη καί μέ τό ζοριλίκι, κείνος πούναι ἥρωας δέν περνάει ἡ μπογιά του. Δέ διαφέρει ἀπό τούς ἄλλους ἀθρώπους, παρά μονάχα στό ὅτι μπορεῖ νάναί καί κουτότερος.»

«Καί καλά, λέει στό φινάλε τοῦ Προμηθεῖ, πού τόν ἔκοψε χασκογελώντας. Ἐγώ δέν μπορῶ νά μπῶ, γιατί θά συμβεῖ δαῦτο. Ὁ ἀδερφός σου πῶς θά μπεῖ τό λοιπόν; Εἶναι πιό μάγκας ἀπό μένανε;»

«Ἰδέα δέν ἔχω, νά σοῦ πῶ τήν ἀλήθεια, τοῦ ἔξηγησε ὁ Προμηθεὺς, γιατί ἔχω νά τόνε δῶ μερικέες χιλιάδες χρόνια καί ἴσως νάχει ἀλλάξει ὁ χαρακτήρας του σέ τόσο. Πάντως θυμᾶμαι, στό τότε, δέν ἦτονε μάγκας ἀλλά τό ἀντίθετο. Ἐνας κουτεντές σάν τά βλήττα ἦτονε καί δούλευε κηπουρός στό περιβόλι τῶν Ἑσπερίδων. Εἶχε ὅμως μιά δύναμη παρόμοια μέ τή δική σου καί δαῦτος καί μιά μέρα πού ὁ τύπος πού κράταγε τόν οὐρανὸ ὑπόθαλε τήν παραίτησή του, τότε φωνάξανε στὸν Ὀλυμπο. Τοῦ τάξανε μεγάλο μιστό, γιά νά τόνε κρατάει δαῦτος. Ἐτσι κι ἔκανε καί πράγματι παίρνει μιστό στρογγυλό, ὅμως

τί νά τότε κάνει- σ' άρωτάω - πού δέ μπορεί νά σαλέψει ρούπι από κείνη τή θέση, χιλιάδες χρόνια τώρα; Γιά τοῦτο σοῦπα καί πώς εἶναι τό κοροϊδάκι τῶν Θεῶν. Ἄλλά ἐπειδὴ ὥστόσο εἶναι καί πρώην κηπουρός τοῦ περιβολιοῦ τῶν Ἑσπερίδων, τόν ἔχει μάθει τό χῶμα καί δέν παθαίνουνε τίποτα τά μήλα τους, ὅτα μπαίνει κεῖ μέσα. Κατάλαβες;»

«Εἶχε καταλάβει ὁ ἥρωας, γιέ μου καί μιά καί δυό ξεκινάει καί πάει νά συναντήσῃ τόν Ἄτλαντα, πού τοῦδειξε ὁ Προμηθεύς τό δρόμο. Περιπλέον ὅμως τοῦχε πεῖ νάχει καί τό νοῦ του στά μισά τῆς διαδρομῆς, ἔνεκα πού ὑπάρχε κάπου κεῖ δά χάμω ἓνας μαντράχαλος, ὀνοματιζόμενος Ἄνταϊος. Αὐτός, ὅποιον ἔκοβε νά περνάει ἐμπρός ἀπό τή σπηλιά του, ἤθελε καλά καί σώνει νά παλέψῃ μαζί του καί ὅλους τούς καρύδωνε καί ξεμπέρδευε. Ὁ λόγος εἶναι πού ὁ Ἄνταϊος, γιέ μου, ἦτονε παιδί τῆς Γῆς νά πούμε - Γῆ εἶναι δαῦτο τό χῶμα πού πατάμε ὅλοι μας- κι ὅποτε τότε ἔξαπλάρανε κάτω τὸν ψηλό, ἡ μάνα του τοῦδινε καινούργια δύναμη καί ξανασηκωνότανε ὁ Ἄνταϊος καί τούς ἄλλαζε τόν ἀδόξαστο. Παίρνει τό λοιπόν ὁ Ἑρακλᾶκας μιά μπατανία ἀπό κάτι χοιροβοσκούς πού συναπάντησε ὅπως πῆγαινε καί μόλις βρῆκε τόν Ἄνταϊο, τοῦ λέει μονάχος του πώς εἶχε πάει ξεπιίτηδες γιά νά παλαίψουνε. Καταχάρηκε ὁ ψηλός πού θά καρύδωνε τέτοιο λεβέντη καί τοῦ ρίχτηκε πρώτος ἀλλά ὁ Ἑρακλῆς ἀπλώνει βιαστικά τήν μπατανία στό χῶμα, ξαπλώνει πάνω της τόν Ἄνταϊο, τότε δένει σταυρόκομπο καί τόν ἄφησε κεῖ δά πέρα νά πασκίζει νά λυθεῖ, πράμα πού δέν ἔχει γίνε ἀκόμα ὡς τά σήμερα. Καταλαβαίνεις δηλαδή πώς ἡ μάνα του ἡ Γῆς, δέ βολευότανε νά τότε βοηθήσῃ σάν τίς ἄλλες φορές, ἔνεκα πού ὑπάρχε ἡ μπατανία ἀνάμεσα σέ δαῦτη καί τόν κανακάρη της. Στό ἀναμεταξύ ὁ ἥρωας περπάτησε κανα- δυό μερόνυχτα ἀκόμα γιατί βλέπεις, ἡ ἄκρη τοῦ κόσμου ἦτονε πολύ κοντά τώρα πλεο κι ἐκείνη προὔπεφτε μακριά, ἦτονε ἡ μέση. Κάνει ἔτσι τό γκαθό του ἀλάργα καί τί νά δεῖ: Ἐνας θεώρατος κράταγε πάνω στή ράχη του τόν οὐρανό μέ τ' ἄστρα. Κείνη τή στιγμή προσπάθαγε νά λευτερώσῃ τὸνα κουλό του γιά νά τρίψῃ τή μέση του. Πάει κοντά ὁ Ἑρακλᾶκας καί, σκύβοντας γιά νά μὴν τρακάρει στὸν οὐρανό - λόγω πού εἶχε κάτι πόντους παραπάνω μπῶτι ἀπό τόν Ἄτλαντα - τοῦ λέει:

«Καλημέρα, καλόπαιδο. Τί χαμπάρáκια;»

«Ἄς τά λέμε καλά, τοῦ κάνει ὁ Ἄτλαντας, πούδειχνε ὅμως παραξενεμένους. Πῶς ἀπό δῶ; Κοιμότανε κείνος ὁ τρίχας ὁ Ἄνταϊός ὅτα πέρασες;»

«Σκάνει στό χάχανο ὁ Ἑρακλῆς.»

«Τόν ἔχω δέσει φιόγκο, τοῦ ἀπαντάει. Σοῦ φέρνω χαιρετισμούς ἀπ' τ' ἀδέρφι σου τόν Προμηθεά, πού τόν ἐλευτέρωσα.»

«Καταχάρηκε ὁ Ἄτλαντας μέ τό νέο κι ὁ ἥρωας τοῦ ἐξήγησε τό λόγο πούχε ἔρτει νά τότε βρεῖ.»

«Τά Μῆλα τῶν Ἑσπερίδων; τοῦ κάνει κείνος ἀνασηκώνοντας τούς ὦμους - κι ὁ οὐρανός σκαμπανέβασε κι οἱ ἄθρωποι κατατρομάξανε ὡς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης. Στεῖιον πρᾶμα! Στή στιγμή μπορῶ νά σοῦ τά φέρω - ἐσύ ἔκανες τέτοια ἐκδουλεύσάρα στὸν ἀδερφό μου - εἶναι νά τό ρωτᾶς;»

«Καμμιά δεκαριά ὀκαδοῦλες θέλω, τοῦ λέει ὁ πελώριος ἀλλά ἀπαραιτήτως κι ἐκείνα τά χρυσά, γιατί ὁ Εὐρυστέας εἶναι μουλάρι. Ἄ δέ τοῦ τά πάω θά μέ μουρλάνει στή γρῖνα.»

«Καί τά χρυσά κι ὅ,τι σοῦ γουστάρει, εἶπε ὁ Ἄτλαντας σταράτα. Βάνε ἕνα

χεράκι μιά στιγμή νά πεταχτώ. Πίσω από κείνο τό βουνό είναι. Αύριο θάχω γυρίσει κιόλας.»

«Δέν ἦτονε ἀπό δαύτους πού χαλᾶνε χατήρια ὁ Ἑρακλᾶκιος – κάνει ἔτσι καί μαγκώνει τόν οὐρανό μέ τόνα κουλό, ὅπως ἡ γριὰ σου βαστάει τό δίσκο μέ τά πιᾶτα. Ὁ Ἄτλαντας ἔκανε μερικά βήματα σά σπασμένοι. Κούναγε χέρια πόδια, κι ἐκείνα, τρίζανε σά σκουριασμένοι μεντεσέδες.

«Μωρέ ἔχω πιαστεῖ ὀλάκερος! τοῦ λέει τοῦ ἥρωα. Θά τό πιστέψεις;»

«Περίεργο πράμα,» ἀπάντησε ὁ Ἑρακλᾶκιος γιά νά μὴν τοῦ χαλάσει τό κέφι.

Ὁ ἄλλος τοῦ ξαναλέει:

«Κοίτα μὴν κάνεις πίσω καί φᾶς τά μούτρα σου κι ἔρτει κι ὁ οὐρανός καπάκι! Μὴ ξεχνᾶς πού στέκεσαι στήν ἄκρη τοῦ κόσμου.»

«Μὴ φοβάσαι.»

«Κίνησε ὁ ἄλλος πού λές, τότε καί βάσταξε τό λόγο του κατὰ γράμμα. Γύρισε τὴν ἄλλη μέρα καί κρατοῦσε ἕνα ταγάρι γιομᾶτο μῆλα, μέ τὴ μάρκα τῶν Ἑσπερίδων ἀπάνω, μὴ μᾶς κι ὁ Εὐρυστέας τοῦ κάπνιζε νά κάνει τίποτα τσαλιμάκια. Τά τσαλιμάκια ὅμως τᾶκανε τώρα ὁ ἀδερφός τοῦ Προμηθέα.

«Ξέρεις κάτι; λέει τοῦ Ἑρακλῆ. Ὡς τώρα τό κοροϊδάκι τῶν Θεῶν ἤμουν ἐγώ. Ἀδίκως ἔψαχνα μέ τὴ σειρά μου νά βρῶ κανὰ κοροϊδο νά τοῦ φορτώσω τόν οὐρανό, γιά νά πᾶ νά γλεντήσω τοὺς μιστοὺς μου. Ἄ δέν ὑπαρχε ὁ Ἄνταϊος στὴ μέση, κάποιος θᾶχε ἔρτει τόσες χιλιάδες χρόνια. Μιᾶς κι ἤρτες τοῦ λόγου σου τό λοιπόν, κι ἐφ' ὅσο βαστᾶνε καί τά κουλά σου γιά τὴ δουλειά, καλὰ κάθεσαι. Περίμενε καί ἐσύ νά περάσει ἄλλος καί φόρτωσέ του τόν οὐρανό. Στό μεταξύ θά παίρνεις μεγάλο μιστό καί θά πλουτήνεις. Καί γιά νά δεις τί ἐντάξει εἶμαι, θά πάω κι αὐτά τά μῆλα τοῦ ἀξαδέρφου σου τοῦ Εὐρυστέα ἐκ μέρους σου, γιά νά ξεφλήσω τὴν εὐκολία ποῦκανες τοῦ Προμηθέα μας! Γεῖά μας!

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ

Τεύχος #7 - Οκτώβριος 2016

Αρχισυνταξία -Επιλογή Υλικού :ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΛΑΧΟΣ
Επιμέλεια-επεξεργασία: ΠΑΝΟΣ ΚΟΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΕΠΌΜΕΝΟ :

Ο Νίκος Μαράκης και τα συναρπαστικά εξωτικά του διηγήματα επανέρχονται στο επόμενο τεύχος των Short Stories!

Πέντε ακόμα διηγήματα από τη γνωστή συλλογή των "Εξωτικών διηγημάτων" του με πρωταγωνιστή πάντα κάποιον Έλληνα, που δημοσιεύονταν στο περιοδικό "Ρομάντσο" στις δεκαετίες των '50 και '60 θα μας μεταφέρουν σε γνωστά και άγνωστα μέρη, όπου το εξωτικό και το μυστηριώδες κυριαρχούν...

"Χιγκ-Χα, ο Κινέζος", "Η Χεντλιέ από τη Βαγδάτη", "Το Τελευταίο Φλαμέγκο", "Η Γιου Λαγκ της Σαγκάης", "Η Εκδίκηση του Γιαγκ Σιν" οι τίτλοι τους, που προειδεάζουν για την εγγυημένη απόλαυση!

Πολύ σύντομα στις Short Stories!

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ

NOVEMBER 2016

